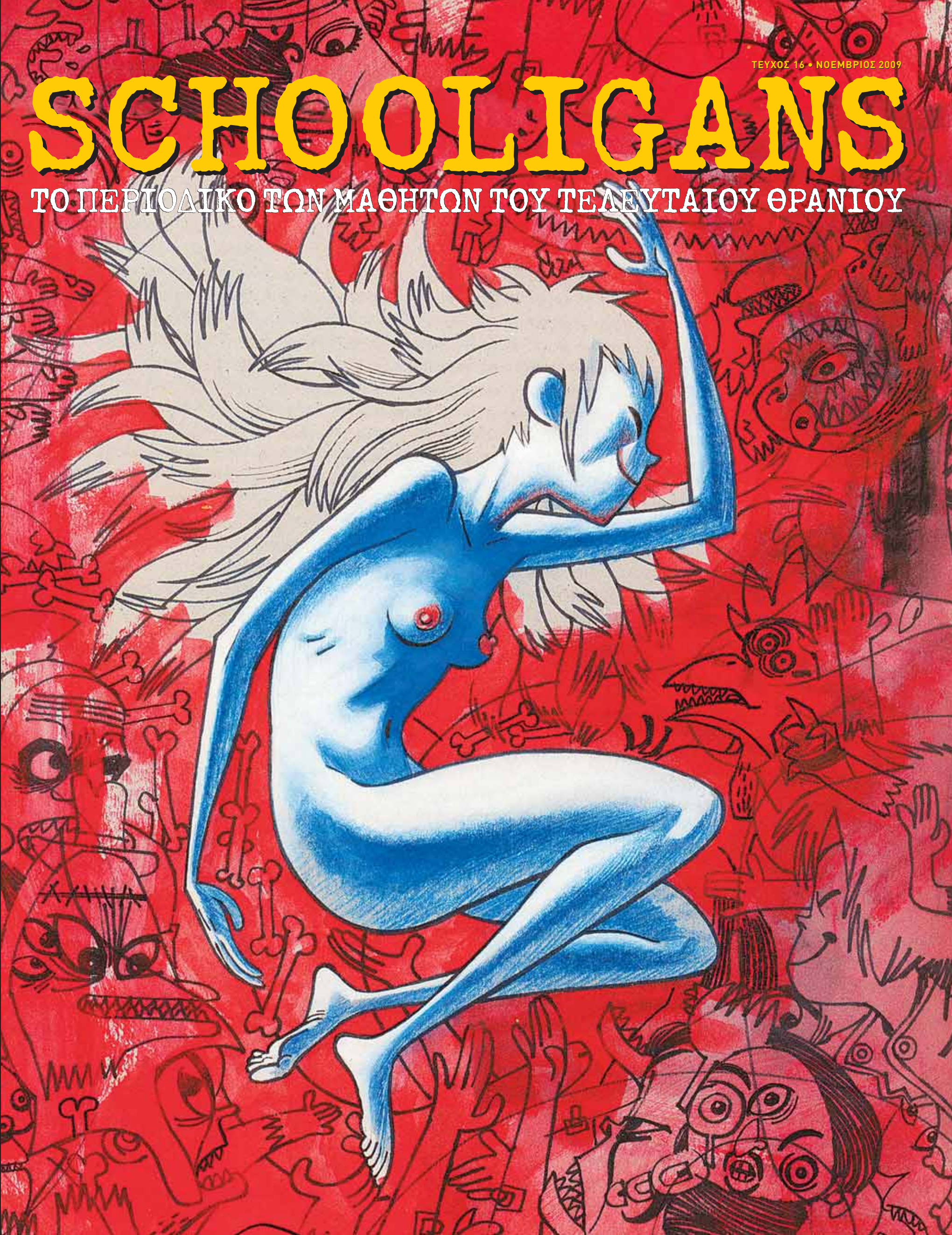


SCHOOLIGANS

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΟΥ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΘΡΑΝΙΟΥ





Εμπνέουμε τους μαθητές
σε όλο τον κόσμο
να σκέφτονται, να επικοινωνούν,
να δημιουργούν και να μοιράζονται –
με τη χρήση της τεχνολογίας
τούς βοηθάμε να ξεπερνούν τα σύνορα,
να αναπτύσσουν τις δυνατότητές τους και
να δημιουργούν μια καλύτερη κοινωνία

Η Μάθηση στον 21ο Αιώνα

Μαθητές & Δάσκαλοι από όλο τον
κόσμο δημιουργούν **online**
εκπαιδευτικά projects με τη δωρεάν
εκπαιδευτική πλατφόρμα
ThinkQuest.

Επισκεφθείτε το www.thinkquest.org και βάλτε το
σχολείο σας στον κόσμο του ThinkQuest

ORACLE®
EDUCATION FOUNDATION

Το ThinkQuest είναι ένα δωρεάν πρόγραμμα χωρίς διαφήμιση, υποστηριζόμενο από το Oracle Education Foundation, το μη κερδοσκοπικό, κοινωφελή οργανισμό της Oracle Corporation.

SCHOOLIGANS

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΜΕ ΤΑ «ΝΕΑ-ΣΑΒΒΑΤΟΚΥΡΙΑΚΟ»

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

Χρήστος Ιωαννίδης

ΣΥΝΤΑΞΗ - ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ

Χρήστος Ιωαννίδης

Μπάμπης Χαμαλίδης

Κώστας Σκαρμέας

Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΤΗΚΑΝ

Ρωμανός Αργυρόπουλος-Ιωάννου

Μαρίτα Αντωνιάδη

ΣΚΙΤΣΟΓΡΑΦΟΣ

Δημήτρης Μαστόρος



Η εικόνα του εξωφύλλου είναι του Jamie Hewlett από το βιβλίο «Outsiders, η τέχνη στον δρόμο», εκδόσεις Μεταίχμιο.

Το περιοδικό Schooligans κυκλοφορεί τρεις φορές τον χρόνο: Νοέμβριο, Απρίλιο και Ιούνιο. Η ακριβής ημερομηνία ανακοινώνεται στο site.

«ΤΑ ΝΕΑ»

Ιδρυτής ΔΗΜ. ΛΑΜΠΡΑΚΗΣ

Πρόεδρος Δ.Σ. ΧΡΗΣΤΟΣ Δ. ΛΑΜΠΡΑΚΗΣ

Εκδότης-Διευθυντής ΠΑΝΤΕΛΗΣ Ι. ΚΑΨΗΣ

Σύμβουλος Έκδοσης: Β. ΓΡ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

Διευθυντής Σύνταξης: ΗΛ. Κ. ΜΑΤΣΙΚΑΣ

Αρχισυντάκτες: Ν. Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ,

ΕΥΑΓ. ΣΤ. ΛΙΑΛΙΟΥΤΗΣ, ΣΤΕΦ. ΣΤ. ΤΖΑΝΑΚΗΣ

Παραγωγή-Ηλεκτρονική υποστήριξη:

MULTIMEDIA A.E.

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

ME E-MAIL: theschooligans@yahoo.com

ΜΕΣΩ ΤΟΥ SITE: www.theschooligans.gr

ME ΓΡΑΜΜΑ: Στη διεύθυνση «Μιχαλακοπούλου 80, Αθήνα ΤΚ 11528», με την ένδειξη «εφημερίδα ΤΑ ΝΕΑ, για τους Schooligans»

LINKS

Official Site - www.theschooligans.gr
(περιέχει ηλεκτρονικό αρχείο των προηγούμενων τευχών, forum κ.ά.)

Facebook - Periodiko Schooligans (keyword)

YouTube - youtube.com/schooligans
(περιέχει όλα τα videos του Schoolwave που έχουν κυκλοφορήσει)

Myspace - myspace.com/schoolwave

Editorial



Ο Πόντιος

Τα αληθινά παιδιά είναι αυτά που λένε «όχι». «Όχι» στον πατέρα, στη μάνα, στον φίλο, στον καθηγητή, στον διευθυντή, στον ίδιο το Θεό... Εκτός κι αν τα πείσει.

Το παιδί με τα πιο γενναία και ξεροκέφαλα «όχι» που ξέρω λέγεται Μπάμπης Χαμαλίδης. Είναι Πόντιος.

Τον γνώρισα λίγο αργά. Ήμουν ήδη 33 χρονών, αυτός 16, καθηγητής και μαθητής στο ίδιο σχολείο. Γίναμε φίλοι παίζοντας μπάσκετ στα διαλείμματα και φτιάχνοντας μαζί ένα μαθητικό περιοδικό, το «Φάλτσο». Στοσχόλασμα με περίμενε με το μηχανάκι του –στον πίσω δρόμο του σχολείου– για να φύγουμε μαζί.

Οι γονείς του τον μεγάλωσαν με ελευθερία και εμπιστοσύνη. Ο πατέρας του κάποτε μου διηγήθηκε μια ιστορία για την πρώτη και τελευταία φορά που τον έδειρε: «Ήταν μικρός ο Μπάμπης, 5-6 χρονών, και του άρεσε να παίζει με τα σπέρτα. Μια μέρα παραλίγο να πάρει φωτιά το σπίτι. Τον συζήτησα, του εξήγησα τους κινδύνους, αυτός δε μιλούσε. Πες ότι "δε θα το ξανακάνω", αυτός τίποτα. Νευρίασα, ήθελα να του σπάσω το πείσμα. Του έδωσα δυο-τρία χαστούκια. Στο τέλος το παιδί λύγισε, είπε "δε θα το ξανακάνω" και έβαλε τα κλάματα. Περιττό να σας πω, κ. Ιωαννίδη, ότι μετά εγώ βγήκα στους δρόμους και έκλαιγα για μία ώρα».

Στα 18 του ο μικρός πυρομανής μπήκε στο Φυσικό. Αφού ξενέρωσε (κι αυτός) με αυτό που λέγεται ελληνικό πανεπιστήμιο, αφιέρωνε τον περισσότερο χρόνο του στα περιοδικά που κάναμε μαζί. Στη συνέντευξη με τον Αρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο ήταν σιωπηλός. Μόνο μια στιγμή πετάχτηκε, όταν ο Χριστόδουλος (προσπαθώντας να μας πείσει ότι το σεξ πριν από τον γάμο είναι αμαρτία) μας είπε «Ε, τι θέλετε πια να κάνω; Να φέρω τον ίδιο τον Θεό για να σας τα πει;». «Αν μπορείτε, ναι», του λέω εγώ. Ο Μπάμπης πήγε ακόμα παραπέρα. «Μα και τον Θεό να φέρετε, αν δεν έχει επιχειρήματα, δε θα μας πείσει».

Εδώ και τέσσερα χρόνια ο Μπάμπης είναι καθηγητής στο Δημόσιο. Από σύμπτωση έχει δούλεψι μόνο σε ΕΠΑΛ, σχολεία που συνήθως είναι παρωδίες σχολείων (αν υποθέσουμε ότι τα άλλα είναι κανονικά). Οι περισσότεροι μαθητές πάνε μόνο και μόνο για να πάρουν το χαρτί. Κάνουν εκατοντάδες απουσίες (κυριολεκτικά!), οι καθηγητές στο τέλος τις σβήνουν, τους λένε και τα θέματα των εξετάσεων για να πάνε τα παιδιά στο καλό... «Στο κάτω-κάτω ηλεκτρολόγοι και υδραυλικοί θα γίνουν».

Ευτυχώς υπάρχουν και πόντιοι καθηγητές σαν τον «κύριο Χαμαλίδη». Νομίζει ότι είναι στο κολλέγιο. Ετοιμάζει διαγνωστικά τεστ, χρησιμοποιεί υπολογιστή και προτζέκτορα (τον βρήκε στην αποθήκη), κάνει περιγραφική αξιολόγηση των μαθητών του...

Πέρυσι τους έκανε ένα διαφορετικό μάθημα. Είδε δύο κορίτσια στο τελευταίο θρανίο να ανταλλάσσουν σημειώματα. Πλησιάζει πολύ αυστηρός και λέει στη μία: «Δώσε μου αυτό που έχεις στο χέρι σου». «Δεν είναι τίποτα», του λέει εκείνη φοβισμένη και ζητάει συγγνώμη. «Αν δεν μου το δώσεις, θα σε πάω στο γραφείο», την απειλεί. Εκείνη του το δίνει. «Και τώρα θα διαβάσω στην τάξη αυτό που έγραψες». «Όχι κύριε», τον παρακαλάει, ενώ οι υπόλοιποι δε βγάζουν άχνα. Εκείνος πάει να ανοίξει το σημείωμα και τελευταία στιγμή σταματάει: «Παιδιά, δεν έχω κανένα δικαίωμα να το διαβάσω. Ούτε καν να πάρω κάτι από το χέρι σας ή από την τσάντα σας. Οι άλλοι γιατί δεν μιλήσατε; Ο πρόεδρος γιατί δεν αντέδρασε; Καλύτερα να πάρετε μια αποβολή, παρά να χάσετε την αξιοπρέπειά σας.».

Αυτό που αρέσει περισσότερο, όμως, στα παιδιά είναι το χιούμορ του. Ένα πρωί στο προαύλιο, την ώρα της προσευχής, ο Λυκειάρχης πρόσεξε ότι πολλοί μαθητές κρατούσαν στο χέρι τους καφέ. Πάει στο μικρόφωνο και με ύφος ξερόλα τους λέει: «Ξέρετε ποιο είναι το μεγαλύτερο ναρκωτικό;». Τα παιδιά σαστίζουν, ο Λυκειάρχης χαμογελάει. Ξαφνικά ακούγεται μια φωνή από δίπλα του: «Η εξουσία;». Ο Λυκειάρχης γυρνάει και βλέπει τον κ. Χαμαλίδη. «Όχι, όχι», λέει ενοχλημένος. «Ο καφές, παιδιά μου! Να τον κόψετε!».

Χρήστος Ιωαννίδης

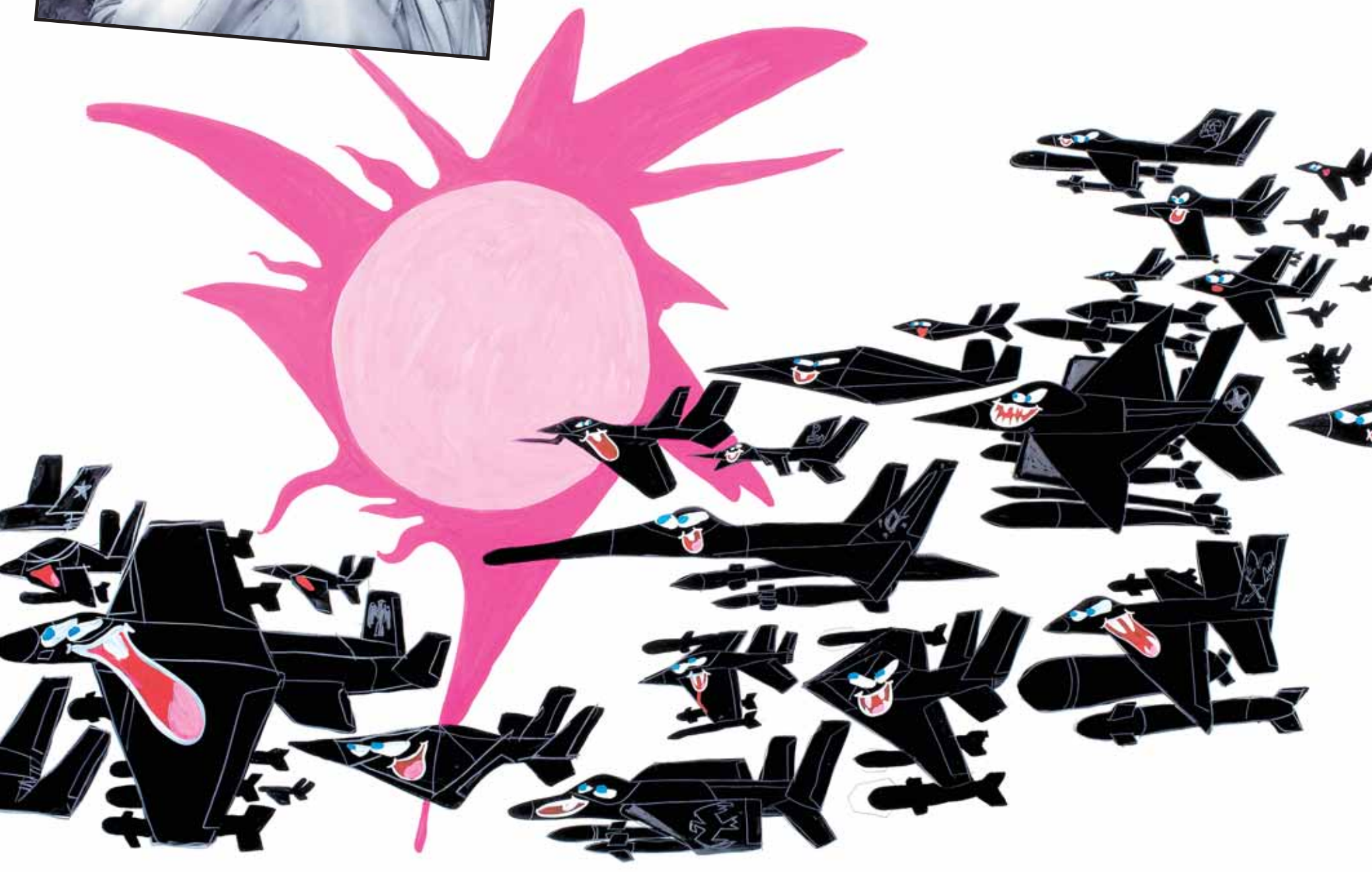


Outsiders

Ένα βιβλίο για τους καλλιτέχνες των δρόμων

Τα έργα τους βρίσκονταν για χρόνια μόνο σε δρόμους, τρένα και κτίρια. Σήμερα στολίζουν μουσεία και γκαλερί. Το βιβλίο «**Outsiders**» συγκεντρώνει τα σημαντικότερα έργα από τους καλλιτέχνες του δρόμου (street artists) που για πολλά χρόνια δεν θεωρούνταν καν καλλιτέχνες.

* Το βιβλίο «**Outsiders**» κυκλοφόρησε πριν λίγες μέρες από τις εκδόσεις Μεταίχμιο. Την επιμέλεια του βιβλίου έχει κάνει ο Steve Lazarides, ο άνθρωπος που ανακάλυψε και τον Banksy.



Dear Schooligans...



COMMON PEOPLE

Που λέτε, εμένα μ' άρεσε ένα παιδί για κάνα χρόνο. Δεν τον ήξερα, τον έβλεπα μόνο από μακριά. Μ' άρεσε αυτό το σιωπηλό, το κουλτουριάρικο στυλάκι που έχει - σαν να είναι από άλλο πλανήτη ένα πράγμα. Με μάτια που, όταν με κοίταζαν, νόμιζα ότι έβλεπαν κατευθείαν στην ψυχή μου. Μη με παρεξηγείτε, είμαι γενικά πολύ κυνική. Αλλά να... Είμαι κι εγώ κοπέλα, οπότε είμαι και λίγο φαντασιό-πληκτη.

Το 'χα πάρει, λοιπόν, απόφαση ότι για μια φορά θα επιδιώξω να γνωρίσω και να αποκτήσω το αντικείμενο του πόθου μου. Και αυτό έκανα. Του έδειξα το ενδιαφέρον μου, αλλά έφαγα άκυρο. Γιατί δεν καπνίζω, ούτε πίνω. Και αυτό - απ' ό,τι είπε στους φίλους του - με κάνει «βαρετή»...

Εγώ για να κάνω κεφάλι δεν χρειάζομαι να πω. Ούτε να έχω ένα τσιγάρο στο χέρι για να νιώσω αρκετά χαλαρά για να κάνω αστεία και να γελάσω. Αυτό το κατάλαβε ο κολλητός του, ο Βασίλης - το αγόρι μου, εδώ και 6 περίπου μήνες. Δεν είναι ψηλός-ξανθός-γαλανομάτης, ούτε ιδιαίτερα κουλτουριάρης. Με κάνει να γελάω και είναι όλο εκπλήξεις. Μαζί συζητάμε για βιβλία, μουσική, μαζί γελάμε όταν τρώω σαβούρες, ειδικά όταν τον παρασέρνω μαζί μου -δεν έχω καθόλου καλή ισορροπία. Ξέρει ότι όταν χαμογελάω πολύ, σημαίνει ότι είμαι θυμωμένη και ότι δεν είμαι τρελή, απλά ιδιόρρυθμη. Και είναι -μεταξύ μας- υπέροχος στο κρεβάτι.

Όχι, αυτό το γράμμα δε λέει πώς κέρδισα το απωθημένο μου, λέει πώς έγινε κι ερωτεύτηκα ένα πολύ απλό, πολύ υπαρκτό αγόρι. Χωρίς δράματα. Απλά.

Άννα

**...είναι φρικτό
να ζεις στην
κωλοεπαρχία, εκεί
που μπαίνει η πινέζα
του χάρτη...**

Η ΖΩΗ ΣΤΗΝ ΠΙΝΕΖΑ

Είναι φρικτό να ζεις στην κωλοεπαρχία, στην άκρη της Ελλάδας. Εκεί που μπαίνει η πινέζα του χάρτη και κανένας δεν ξέρει ότι υπάρχει ζωή.

Εδώ δεν έχει ούτε συναυλίες, ούτε εκθέσεις, ούτε θέατρα. Και κυρίως δεν έχει ελευθερία. Όλοι είναι 200 χρόνια πριν. Υπάρχει προκατάληψη για το sex, για τις πουτάνες, για τις παρέες, για τα μαγαζιά, για το κάπνισμα, για όλα... Δεν αντέχω αυτή την κατάσταση. Φοβάμαι να κάνω πράγματα που γουστάρω τρελά, φοβάμαι να μιλήσω. Γιατί ό,τι και να πω θα το ξέρει την επομένη μέρα όλη η κωλοπόλη.

Καταπιέζεσαι από τους μαλάκες τους γονείς που θέλουν το 20 γιατί το 17 τους πέφτει λίγο, την πουτάνα καθηγήτρια από το φροντιστήριο που θέλει να τα πας καλά για να ακουστεί το όνομα της (και στην ουσία για σένα χέστηκε). Είστε τυχεροί που ζείτε σε μεγάλες πόλεις. Στην δική μου πόλη με τα γεγονότα του Δεκεμβρίου είχα πάθει σοκ. Ενώ λέγαμε ότι θα κάνουμε κατάληψη και πορεία, όλοι πήγαν για καφέ και μέναμε 2 παιδιά στην πορεία. Είναι ελениό...

Λυπάμαι για αυτούς τους ανθρώπους αλλά χαίρομαι επειδή φεύγω σε 2 χρόνια. ΥΠΟΜΟΝΗ τίποτα άλλο. Ευχαριστώ που με ακούσατε.

anna

ΓΙΟΥΧΟΥ DADDY

Ο πατέρας μου δεν υπάρχει! Είναι εντελώς γιούχου. Κάτι μου 'λεγε και του λέω «Γαμάτο!». Καλά, ε! Σοκαρίστηκε τελείως... Μου είπε ότι δεν περίμενε εγώ να μιλάω τόσο αισχρά, γιατί κατά τη γνώμη του αυτή τη λέξη τη χρησιμοποιούν μόνο... οι εμο και τα παιδιά στα φανάρια!! Έλεος! :/

ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΟΛΑ!

Θα σας γράψω ένα τεράστιο γράμμα. Πολύ πιθανόν απ' το μέγεθος να μην το δημοσιεύσετε καν, αλλά εμένα και που θα το διαβάσετε μου αρκεί. Θα τα πω όλα!

Ήμουν άρρωστη τρεις μέρες και τώρα έχει βουλώσει το αυτί μου. Γουστάρω τον Γιάννη, αλλά κωλώνω να του το πω. Ένας τύπος στο msn έχει λυσάξει από τα Χριστούγεννα να βγούμε για καφέ, επειδή του πέταξα κάτι φιλοσοφικά. Ο πατέρας μου έφυγε απ' το σπίτι. Η αδερφή μου με ρώτησε τι είναι ο κοσμηματοποιός και πάει Β' Γυμνασίου. Η μάνα μου φώναζε χθες επειδή δεν είχα σφουγγαρίσει το χαλί (!). Με τσαντίζουν αφάνταστα οι μαλάκες που νομίζουν πως επειδή το στήθος μου είναι μεγαλύτερο απ' το δικό τους και αιμορραγώ κάθε μήνα, είμαι και κατώτερή τους. Μου τη δίνουν οι κοπελιές με μπούτια-βυτιοφόρα που φοράνε σορτσάκια μέχρι τον κώλο. Μου τη δίνουν και οι κορμάρες που καλοκαιριάτικα φοράνε αστραγαλοτζήν. Διάβασα το περιοδικό σας σε δύο ώρες. Σπάστηκα που στο Schoolwave δεν περάσατε την μπάντα των φίλων μου. Γουστάρω όμως τα συγκροτήματα που περάσατε (νόμιζα ότι θα τα μισήσω). Μ' αρέσει που υπάρχουν αρκετά κορίτσια frontwomen. Τρελάθηκα που οι μισοί θαυμάζουν τους Red. Μ' αρέσει που μερικοί είναι θεόκουκλοι (έχω να μπω σε πολλά myspace). Τελικά δεν βγήκε τόοοοοόοοο μεγάλο... Ίσως το δημοσιεύσετε ;-)

1) Δ, 2) ΝΑ ΄ΧΑΙ ΚΑΛΑ

Μόλις τελείωσα το σχολείο και θα ήθελα να αναφερθώ σε δύο πράγματα:

1) Στο τελευταίο τεύχος έχετε αφιέρωμα στο σκονάκι. Δε θα πω ψέματα, στις Πανελλήνιες αντέγραψα. Ήταν η πρώτη πραγματική παραχώρηση μου στο σύστημα και ταυτόχρονα η αφομοίωσή μου απ' αυτό. Εσείς ωστόσο ως Schooligans που εκφράζετε την νεολαία και νοιάζεστε για αυτήν, τι θέλετε;

A) Να το παίξετε καλοί;

B) Να είστε καλοί;

Γ) Να επηρεάσετε (με καλό νόημα) τους αναγνώστες προς τα ιδανικά που δείχνετε να πιστεύετε (αξιοπρέπεια και ανυπακοή όπου χρειάζεται με σκοπό ένα καλύτερο τρόπο ζωής);

Μέχρι πρότινος νόμιζα το (Γ) - μετά το συγκεκριμένο θέμα κατάλαβα ότι ούτε εσείς ξέρετε τι θέλετε. Κοτσάρετε ιστορίες για σκονάκια, τραβάτε δίπλα και το αφιέρωμα στα «καινούργια γαμάτα σούπερ ντούπερ ουασου κόλπα» και τα παρουσιάζετε ως «το κλειδί για βαθμό χωρίς διάβασμα».

ΟΥΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΟΥ!! Έτσι θα πάμε μπροστά, γαμώ; Και μετά θέλετε καλούς καθηγητές, αστυνομία, υγεία, κράτος ευρωπαϊκό ναούμ; Πάρτε το χαμπάρι, αν δεν αλλάξουμε εμείς, δεν αλλάζει ούτε το κράτος. Γι' αυτό κόψτε τις μαγκιές και στρέψτε τον κόσμο προς τα εκεί.

2) Συγχαρητήρια για το προηγούμενο εξάισιο τεύχος γιατί παρέθετε δύο τελείως διαφορετικές απόψεις (Πάγκαλος-κουκουλοφόρος) χωρίς άποψη δικιά σας - ας βγάλει ο καθένας τα συμπεράσματά του. Αυτό είναι ακεραιότητα και προς τα εκεί να κινηθείτε. Εγώ ένιωσα να επικοινωνώ και να μαθαίνω και από τον Πάγκαλο και από τον κουκουλοφόρο. Έκρινα μόνος μου τα καλά και τα κακά. Συγχαρητήρια!!

Γιάννης

ΚΑΛΟ ΟΛΟΚΛΗΡΩΜΑ!

Τέλειωσαν τα xazoexams επιτέλους... Και τι κατάλαβα; Κάθομαι μόνη στο δωμάτιό μου και με πλημμυρίζουν οι αναμνήσεις... Μου λείπουν οι rock συναυλίες... Μου λείπει η πενταήμερη (ηράσινο μίνι, ψηλοτάκουνα, τσαχπινιά και βουρ!!!) Μου λείπει ο μαθηματικός με το αδύνατο σουλούπι να φωνάζει ολοκληρώματα... Μου λείπουν οι μεταβλητές που τις γούσταρα... Και η πρόστυχη πολυμεράση ίσως... Η ηδονή όταν έλυνα το παλούκι... Ο συμμαθητής που βοηθούσα (γι' αυτόν οι μεταβλητές ήταν τέρατα). Ακόμη κι ο μαλάκας θα μου λείψει... Θα μου λείψει; Σιγά μην του κάνω τη χάρη τέτοιος που ήταν! Να πάει να πνιγεί λέω εγώ! Όλο γύριζα γύρω-γύρω από την αγάπη χωρίς ποτέ να την αγγίξω... Ελπίζω στο πανεπιστήμιο να βρω αυτό που τόσο καιρό ψάχνω. Και αυτή τη φορά ας μην είναι ένα ψέμα, please...

Η μαθηματικόπληκτη

...και τώρα, μάνα,
πώς να βγω απ' το
κλουβί μου;...

AM I TALKING TO ME?

Διάλογος με τον εαυτό μου:

- Πάλι αυτό το ύφος;

- Την θυμήθηκα...

- Το κατάλαβα. Σε έχω συνηθίσει πια. Από τότε δεν έχει περάσει ούτε μια μέρα που να μην έχεις πάρει αυτό το ύφος. Ούτε μία!!!

- Σε πειράζει;

- Εμένα καθόλου. Εσένα σε πειράζει. Και τι θα κάνεις τώρα, ρε χαμένε; Πάλι θα κλείσεις το κινητό να μη σε ενοχλεί ο κόσμος που «δεν καταλαβαίνει πώς νιώθεις»; Πάλι θα λιώσεις ακούγοντας το «Seize The Day»; Πάλι θα κάτσεις στο κρεβάτι σου προσπαθώντας να θυμηθείς κάθε αγκαλιά της; Μαλακίες!!! Και τέλος πάντων τι κάνετε εσείς οι δύο που να ήταν τόσο σημαντικό; Ούτε που την έχεις φιλήσει. Και ξέρεις γιατί; ΓΙΑΤΙ ΕΙΣΑΙ ΜΑΛΑΚΑΣ!!! ΦΩΝΑΞΕ ΤΟ ΝΑ ΤΟ ΑΚΟΥΣΕΙΣ ΚΑΛΑ!!! ΠΕΣ ΤΟ: ΕΙΜΑΙ ΜΑΛΑΚΑΣ!!! ΕΙΣΑΙ ΕΝΑΣ ΧΕΣΤΗΣ ΚΑΙ ΚΑΛΑ ΝΑ ΠΑΘΕΙΣ!!!

- ΣΚΑΣΕ ΓΑΜΩ ΤΗΝ ΤΥΧΗ ΜΟΥ!!!

- Δεν υπάρχει τύχη. Εσύ φτιάχνεις τη μοίρα σου. Έτσι είναι τα πράγματα και αυτό δεν αλλάζει όσο και να δακρύσεις...

- ΕΓΩ ΔΕ ΔΑΚΡΥΣΑ ΠΟΤΕ ΜΟΥ, Τ' ΑΚΟΥΣ;;; ΠΟΤΕ ΜΟΥ!!!

- ΧΑΧΑΧΑ ΤΙ ΑΝΤΡΑΣ, ΤΙ ΑΝΤΡΑΣ ΧΑΧΑΧΑ!!! Πόσο μ' αρέσει να σε κοροϊδεύω.

- ΘΑ ΣΚΑΣΕΙΣ;;;

- Αφού είσαι τόσο άντρας, τότε γιατί δεν μπορείς να σταματήσεις να τη σκέφτεσαι; Γιατί πάντα ψάχνεις στις άλλες ομοιότητες με εκείνη; Γιατί κοιτάς επίμονα γυναίκες που της μοιάζουν;

-

- Γιατί είσαι αδύναμος.

- Όχι, γιατί είμαι ερωτευμένος.

- Το ίδιο πράγμα λέμε. Χαχαχα, αξιολύπητο πλάσματάκι. Φόρα τώρα τη χαρούμενη μάσκα σου και πήγαινε στους φίλους σου που σε περιμένουν στο Μαρούσι.

- Μαρούσι... Εκεί ήταν η τελευταία φορά που...

- ΑΝΤΕ ΡΕ ΜΑΛΑΚΑ!!! ΠΑΛΙ ΤΑ ΙΔΙΑ;;; ΕΧΕΙΣ ΑΡΓΗΣΕΙ!!! ΠΡΟΧΩΡΑ!!!

Ένας γαμημένος 17άρης

ΤΙ ΚΑΝΩ ΕΓΩ ΕΔΩ;

Έπεσε στα χέρια μου το 5ο τεύχος των Schooligans και διαβάσω για το «ασικλίκι» του Μάνου. Ένας φίλος του διηγείται: «Ήταν πολύ απογοητευμένος και μάλιστα σε μια στιγμή είπε: Έχασα τους φίλους μου, τον Γκάτσο, τον Τσαρούχη, τον Κουν, τη Μελίνα. Τι κάνω εγώ εδώ;». Δακρύζω. Τι κάνω εγώ εδώ; Αυτό το γαμημένο ερώτημα γυρνάει συνέχεια στο κεφάλι μου με τη φωνή του Χατζιδάκι. Προσπαθώ να φανταστώ την εποχή τους. Τι ωραία που ήταν τότε! Συντηρητισμός, λογοκρισία, χούντα... Αυτό είναι ελευθερία ρε! Γιατί τότε υπήρχε ο αγώνας για τη φυγή απ' όλα αυτά και όταν αγωνίζεσαι είσαι ελεύθερος, γιατί απλώς ξέρεις. Ξέρεις τι θες, τι σε πονάει, τι σε πνίγει, για τι πεθαίνεις! Ενώ τώρα; Τώρα τι θέλουμε; Τι θέλω ρε γαμώτο; Λίγο χώρο, λίγη ελευθερία, λίγη αλήθεια, ιδανικά και φίλους (πού πήγανε κι αυτοί;). Με τόση διαφήμιση ζαλίστηκα και χάθηκα. Είναι αργά και πρέπει να προλάβω! Πρέπει να ψωνίσω. Πρέπει να δω Λαζόπουλο για να χαρώ και να θυμώσω και να ξεχάσω μετά... Και μετά να κοιμηθώ... Και να σηκωθώ ενώ κοιμάμαι, να ντυθώ ενώ κοιμάμαι, να πάω σχολείο ενώ κοιμάμαι, να φάω ενώ κοιμάμαι, να μισήσω ενώ κοιμάμαι, να κλάψω ενώ κοιμάμαι και ξαφνικά να με χτυπήσουν γιατί παραμιλάω και να ΣΚΑ-ΣΩ γιατί... κοιμούνται!

Τι, ρε Μάνο; Τι; Αν «αυτός ο κόσμος δε θ' αλλάξει ποτέ», τι κάνω εγώ εδώ;

Zik Zak

ΖΩΝΤΑΝΟΙ ΝΕΚΡΟΙ

Dear Schooligans, καταρχήν θα ήθελα να σας ευχαριστήσω για την υπέροχη δουλειά που κάνετε. Είμαι μαθήτρια γυμνασίου, το όνομά μου δεν έχει σημασία. Σημασία έχει πως χτες 24/09/09 στην πόλη μου πέθανε ένα παιδί γύρω στα 16-17. Έπεσε από το μηχανάκι και αφού πέρασε λίγες μέρες στο νοσοκομείο τελικά δεν τα κατάφερε.... Προσωπικά δεν τον γνώριζα, αλλά είναι άδικο που έφυγε έτσι. Και ακόμα πιο άδικο είναι αυτά που συνέβησαν στο σχολείο μου σήμερα. Χτυπάει το κουδούνι της προσευχής. Μπαίνουμε όλοι στη σειρά και αφού τελειώνει η προσευχή και η διευθύντρια κάνει τις συνηθισμένες ανακοινώσεις, όλοι οι μαθητές περιμένουμε να ακούσουμε τι θα πει για τον Κοσμά (έτσι έλεγαν το παιδί). Αλλά αφού τελειώνει, μας λέει να περάσουμε στις τάξεις μας!!! Έτσι απλά!!! Σαν να μην συνέβη τίποτα απολύτως!!! Θυμήθηκε να πει ότι την πειράζουν τα σκουλαρίκια που φοράμε, τα ρούχα που φοράμε, οι τσίχλες που μασάμε στο μάθημα αλλά για τον Κοσμά κουβέντα!!! Καλά, δε λέω, δεν τον ήξερε και από χτες, αλλά ένα «να προσέχετε με τα μηχανάκια μπορούσε να το πει!!!

Και καλά αυτή, αλλά τα τσογλάνια οι συμμαθητές μου; Βγήκε η φήμη ότι και καλά όσοι πάνε στην κηδεία δεν θα πάρουν απουσία!!! Έτσι, έφυγαν όλοι οι μαλάκες και φυσικά έκαναν κοπάνα, λίγοι ήταν αυτοί που πήγαν στην κηδεία... Ρε τσόγλανοι του κερατά πάτε καλά; Εκμεταλλεύεστε τον θάνατο του φίλου σας (οι μισοί τουλάχιστον) για να μην κάνετε μία ώρα μάθημα;

...ο πατέρας μου είναι εντελώς γιούχου!...

ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

Τη μισώ! Αυτή με γέννησε, αλλά εγώ τη μισώ! Δε μου στέρψε ούτε αγάπη, ούτε φροντίδα. Μόνο την ελευθερία μου. Κι αυτό έμμεσα. Γιατί μ' έμαθε να φοβάμαι. Πέρασα Νομική φέτος και δεν μπορώ να τους πω ένα «άι στο διάολο» και να τα παρατήσω όλα, γιατί φοβάμαι. Θέλω να γίνω ηθοποιός και δεν τολμώ, γιατί φοβάμαι. Θέλω να φύγω στο εξωτερικό με πέντε ευρώ στην τσέπη και δεν το κάνω, γιατί φοβάμαι. Μ' έμαθαν να φοβάμαι! Να φοβάμαι το διαφορετικό, το άγνωστο, το πιο αλλού από μένα. Να ζω πάντα με το φόβο «αν γίνει αυτό» κι «αν γίνει το άλλο»! Να γίνει μωρή μαλάκω! Στ' αρχίδια μου! Να κάνω ό,τι γουστάρω κι ας πεθάνω, μακριά απ' τα μπορεί και τα πρέπει!!

Και τώρα, μάνα, πώς να βγω απ' το κλουβί μου; Εσύ που μ' έμαθες να περπατώ, μ' έμαθες και να φοβάμαι. Αν μπορούσες έστω και λίγο να ξεκολλούσες το κεφάλι σου απ' τα lifestyle, τις Τατιάνες και όλη αυτή τη ματαιοδοξία που σου τρώει τα σωθικά, δε θα μου 'χες γαμήσει τη ζωή και δε θα σε μισούσα!

Το ξέρω ότι δεν το 'κανε επίτηδες. Το ξέρω ότι μέχρι εκεί φτάνει το κεφάλι της, γιατί μεγάλωσε σ' ένα γαμωχωριό. Είναι στιγμές που θέλω να τη σκοτώσω, αλλά μετά κλαίω μέσα μου γι' αυτήν, για μένα. Γιατί τώρα που η ζωή περνάει σε μένα, καταλαβαίνω πως δε μου ανήκει.

Klark

TO BE A FASHION VICTIM OR NOT TO BE?

Αν και είμαι αγόρι, ομολογώ ότι είμαι και εγώ ένα ακόμη μεγάλο fashion victim που γνωρίζει τα πάντα για όσα συμβαίνουν στον χώρο της μόδας. Έχω κι εγώ το μαλλί του Cole Mohr (μοντέλο) και αυτονόητα θαυμάζω τον Marc Jacobs (σχεδιαστής).

Δεν ξέρω γιατί μου αρέσει αυτός ο χώρος, αλλά ξέρω αρκετά πράγματα που με απωθούν... Όλοι εκεί μέσα βρίσκονται στον κόσμο τους - ή μάλλον στο ατελιέ τους. Το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι αν εξελίχθηκε η ποιότητα της γαλλικής δαντέλας και να κάνουν φιλανθρωπίες για την διαφήμιση τους.

Ό,τι και αν συμβεί στον κόσμο, η επικαιρότητα της μόδας θα μένει πάντα ανεπηρέαστη. Πόλεμος ή τσουνάμι, ακόμα και πυρηνική βόμβα να πέσει στο ατελιέ του John Galliano, είναι σίγουρο ότι μόλις έρθει ο Οκτώβρης θα παρουσιάσουν όλοι τους την νέα συλλογή άνοιξη-καλοκαίρι του επρχόμενου καλοκαιριού στην εβδομάδα μόδας.

Αν και ξέρω ότι είναι όλα ψεύτικα και υποκριτικά εκεί μέσα, έχω όνειρα και προσδοκίες γι' αυτό το χώρο - όσο gay και αν ακούγεται... Είναι σαν να έχω δύο προσωπικότητες: Η πρώτη θα πάει στην πορεία για να διαμαρτυρηθεί με ένα απλό τζιν. Η δεύτερη θα φορέσει ό,τι πιο εξζητημένο μπορεί, θα κρυφτεί για να μην την πάρει μάτι κανένας συμμαθητής στη γειτονιά, θα μπει γρήγορα στο αυτοκίνητο και θα πάει στην εβδομάδα μόδας...

Δεν ξέρω τι να διαλέξω πλέον: Όνειρο ή πραγματικότητα;;;

To fashion victim, D

...εκμεταλλεύεστε τον θάνατο του συμμαθητή σας, ρε τσόγλανοι;...

BLONDIE MARY

Βασικά, δεν ξέρω γιατί γράφω σε εσάς και δεν πάω να τα πω σε κάποιον άλλον...

Είμαι ένα 12χρονο ΞΑΝΘΟ κορίτσι που κάνει όσο μπορεί graffiti και τον Σεπτέμβριο θα κλείσει τα 13 και θα πάει στη Β' Γυμνάσιου. Όσο γοητευτικό και αν είναι το χρώμα των μαλλιών μου, όλοι με περνάνε για χαζή... ΕΛΕΟΣ... Γιατί δηλαδή μια ξανθιά πρέπει απαραίτητως να είναι και χαζή;;;

Τα παιδιά από άλλα τμήματα που δε με ξέρουν και τόσο καλά με αποκαλούν χαζή... Μια φίλη μου όταν μου λέει κάτι και δεν το πιάνω με την πρώτη, με λέει ξανθιά... Εμάς τις ξανθιές μάς εξευτελίζουν συνεχώς. Ένα ζωντανό παράδειγμα είναι «Η εκδίκηση της ξανθιάς»... Δεν μπορούν να καταλάβουν ότι είναι ΕΝΟΧΛΗΤΙΚΟ αυτό το πράγμα;;; Έλεος, δεν μπορώ άλλο!!!!!!

Bloody Mary

ΕΠΕΣΕ ΕΝΑ ΑΣΤΕΡΙ

Μια ευχή... Να μην είχα γεννηθεί.

Μαρία

Ε, ΠΕΣ ΤΟ ΝΤΕ!

Την θέλω γαμώ το κέρατό μου. Και ας μην την έχω δει ποτέ από κοντά. Την γνώρισα μέσω facebook και με βοήθησε στη δυσκολότερη φάση της ζωής μου. Για έξι μήνες μιλούσαμε αδιάκοπα. Δεν της το είπα στην αρχή γιατί προσπαθούσα να πείσω τον εαυτό μου ότι ήταν φίλη μου... κολλητή μου... «αδερφούλα» μου.

Είχα άπειρες ευκαιρίες να κάνω σχέσεις με κορίτσια που ήξερα ότι πηδιόντουσαν (οπότε και θα έχανα και την παρθενιά μου και θα ήμουν και ντεμέκ μάγκας). Αλλά δεν ήθελα. Γιατί την αγαπούσα. Κι ακόμα κι όταν έκανα σχέση με κάποια, μόλις έμπαινε μην αυτή, έγραφα την κοπέλα μου στα μεσοπολικά μου και μιλούσαμε... ό,τι ώρα και να ήταν... Έχει περάσει ένας χρόνος και τέσσερις μήνες. Δεν της το έχω πει ακόμα! Τις προάλλες μου είπε ότι το έκανε με αυτόν που αγαπάει! Έκλαψα και δεν ντρέπομαι να το πω κι ας πει ό,τι θέλει το κάθε παπάρι που διαβάζει αυτή την ώρα το γράμμα μου! Το μόνο που εύχομαι για μένα ήταν να μην ήμουν τόσο κότα... Να της έλεγα μια φορά τι είναι για μένα και ας μη μου ξαναμιλούσε ποτέ...

Ένα καψουρεμένο ΠΑΟΚΑΚΙ

...πιαστήκαμε μαλλί
με μαλλί
με τη μάνα μου...

...εμάς τις ξανθιές
μάς εξευτελίζουν
συνεχώς...

...ας πει ό,τι θέλει το κάθε
παπάρι που διαβάζει
τώρα το γράμμα μου...

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΗΣΕ ΜΕ ΤΟΝ ΣΥΝΗΓΟΡΟ
ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ (www.0-18.gr)

Dear schooligans, είναι ακόμα ένα βράδυ που μου τα έχουν πρήξει οι γονείς μου, δεν άντεξα και με πήραν τα ζουριά. Διάβαζα πριν από λίγο το γράμμα μιας κοπέλας (L. το όνομά της) που έλεγε για τους γονείς και τα αδέρφια της. Αν βρισκόταν στη θέση μου, ίσως να παρακάλαγε να ήταν η ζωή της έτσι όπως την περιέγραψε. Είμαι περίπου 15 χρονών και έχω άλλα δυο αδέρφια, μια αδερφή που είναι 25 και έναν αδερφό που είναι 23. Έχουμε δυστυχώς από τους χειρότερους γονείς. Ο πατέρας μας χρωστάει παντού (τράπεζες, ΙΚΑ, εφορία, τοκογλύφους και πολλούς ακόμα), τον κυνηγάνε όλοι στα δικαστήρια (μηνύσεις, εφέσεις και πάει λέγοντας). Τα τελευταία χρόνια όμως βρήκε καινούριο hobby πιο διασκεδαστικό. Άνοιξε μια εταιρεία στο όνομα της αδερφής μου, αφού την είχε φλομώσει στο ψέμα ότι και καλά θα βγάλει πολλά λεφτά, και άρχισε τις ίδιες πίπες με φοροδιαφυγές και δάνεια. Φαλίρισε η εταιρεία και τώρα η αδερφή μου βρέθηκε να χρωστάει κοντά στο 1 εκατομμύριο ευρώ! Την κυνηγάνε οι πάντες, δουλεύει για να πληρώνει τους δικηγόρους και γενικώς η ζωή της είναι σχεδόν για τον πούτσο. Έχει φάει ήδη ένα χρόνο φυλάκιση (με εξαγορά) και τα δικαστήρια συνεχίζονται (η αδερφή μου όπως καταλάβατε δε μένει πλέον μαζί μας, ούτε καν μιλάει με τους γονείς μου, εφόσον έκανε μήνυση στον πατέρα μας).

Αυτή η ιστορία κρατάει κοντά επτά χρόνια. Ο πατέρας μου δεν ενδιαφέρθηκε ποτέ του να τη βοηθήσει. Το μόνο που τον νοιάζει είναι να μπει στη φυλακή η αδελφή μου για να γλιτώσει αυτός.

Η μάνα μας έχει γίνει τελείως υφο. Είναι μια σκύλα που απαρνιέται τα παιδιά της για αυτόν το μαλακα που θέλει να ονομάζεται και οικογενειάρχης. Με βαράει και ξεσπάει πάνω μου. Όμως δεν το αφήνω έτσι, τη χτυπάω κι εγώ. Μου κάνουν και οι δύο τη ζωή κόλαση. Κάθε μέρα μου κάνουν ψυχολογικό πόλεμο, με βάζει η καριόλα να καθαρίζω συνέχεια το σπίτι και ο άλλος ο μαλάκας να κάθομαι κάτω στο ψιλικατζίδικο που έχει ανοίξει. Έχω καταντήσει να έχω προβλήματα υγείας από την πίεση που τρώω εδώ μέσα και δεν την παλεύω άλλο.

Τις προάλλες έπαιζα ξύλο με τη μάνα μου. Όλη η ιστορία ξεκίνησε επειδή μου απαγόρευσε μαζί με τον άλλο τον μαλάκα να βλέπω την αδερφή μου. Η μια κουβέντα έφερε την άλλη, ο καυγάς φούντωσε και πιαστήκαμε μαλλί με μαλλί. Κάλεσα την αστυνομία, αλλά όταν ήρθε την έδιωξα γιατί φοβήθηκα μη μου κάνουν (οι γονείς μου) τίποτα μετά. Την επόμενη μέρα πήγα στο τμήμα της περιοχής μου να κάνω καταγγελία για ενδοοικογενειακή βία, αλλά οι μαλάκες δεν πίστευαν ούτε εμένα ούτε τα αδέρφια μου που είχαν έρθει να με στηρίξουν. Η απάντησή τους ήταν: «Εμείς εδώ βλέπουμε παιδιά με μαυρισμένα μάτια, ματωμένα κλη, εσύ δεν έχεις τίποτα παραπάνω από γρατζουνιές, ένα-δυο σημάδια και μία-δυο μελανιές».

Θέλω να φύγω από το σπίτι, όμως δεν ξέρω τι να κάνω. Τι να κάνω;; Νιώθω ότι τρελαίνομαι σιγά σιγά. Θέλω τη βοήθεια σας γιατί αν περιμένω από το Χαμόγελο του Παιδιού στη ΓΑΔΑ κούνια που με κούναγε...

Κ

ΣΤΕΙΛΕ ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΣΟΥ

• Με mail στο
theschooligans@yahoo.com

• Μέσω του site
www.theschooligans.gr

• Ταχυδρομικά: Με την ένδειξη «εφημερίδα ΤΑ ΝΕΑ, για τους Schooligans»
στη διεύθυνση: Μιχαλακοπούλου 80,
Αθήνα 115 28

ΠΡΟΣ ΔΥΣΠΙΣΤΟΥΣ

Όλα τα γράμματα είναι αυθεντικά και ενυπόγραφα. Τα πήραμε είτε ταχυδρομικά, είτε ηλεκτρονικά, είτε από χέρι σε χέρι. Σεβαστήκαμε την επιθυμία όσων δεν ήθελαν να δημοσιευτεί το όνομά τους.



Ο καθηγητής που με σημάδεψε

Ο 20χρονος Ρωμανός γράφει για τον φιλόλογο που κέρδισε τον σεβασμό όλης της τάξης παρά το make-up που φόραγε.

• Όποτε λέω σε κάποιον ότι είχα καθηγητή έναν άντρα που φόραγε γυναικεία ρούχα, μέικ-απ, και περούκα, η πρώτη αντίδραση είναι «Τι λες ρε μαλάκα;» Η δεύτερη: «Τι; Μέσα στην τάξη;!».

• Είχα μόλις τελειώσει το Γυμνάσιο και θα πήγα να Α' Λυκείου. Είχα ήδη ακούσει διάφορες φήμες για έναν περίεργο φιλόλογο, αλλά δεν τις πολυπίστευα. Την πρώτη μέρα όμως, στην ώρα της Ιστορίας, μπαίνει στην τάξη μια γυναίκα με υπερβολικό μέικ-απ, ροζ κραγιόν, κοντό μαλλί με ανταύγειες, ένα τζιν λίγο καμπάνα και μια ζακέτα με στρας. Και μας συστήνεται: Γιώργος Παπαδόπουλος. Όλοι πάθαμε την πλάκα μας, αλλά αυτός το είπε λες και έλεγε το πιο συνηθισμένο πράγμα στον κόσμο. Και άρχισε αμέσως το μάθημα.

• Έκανε το καλύτερο μάθημα στο σχολείο. Και δεν το λέω μόνο εγώ αυτό -το λένε όλοι. Ήξερε πώς να μας τραβάει το ενδιαφέρον. Εκεί που μιλούσε, ξέρω 'γω, για την Αντιγόνη, πέταγε μια αναφορά σε ένα σκυλοτράγουδο ή σε ένα σήριαλ. Δεν πιστεύω να υπάρχει άλλος φιλόλογος που θα έκανε σύγκριση του Κρέοντα με τον Πόποτα απ' το «Καφέ της Χαράς». Ή καμιά φορά, όταν μας έβλεπε κουρασμένους, μας έλεγε ένα ανέκδοτο. Και το 'λεγε με τον πιο γαμάτο τρόπο. Το πιο σημαντικό όμως, ήταν ότι παρά τα μικρά αυτά διαλείμματα, στο υπόλοιπο μάθημα δε σήκωνε μαλακίες. Στην ώρα του δεν γινόταν χαβαλές. Γινόταν μάθημα.

• Υπάρχουν πολλοί καθηγητές που είναι -ή το παίζουν- «φίλοι των παιδιών». Ξέρεις, είναι πιο κοντά στην ηλικία σου, κάνουν πλάκες, μέχρι και τσιγάρο σου δίνουν άμα τους κάνεις τράκα. Τα παιδιά, όμως, δεν τους παίρ-

νουν στα σοβαρά και στην ώρα τους γίνεται της πουτάνας. Υπάρχουν και οι άλλοι καθηγητές, οι αυστηροί. Αυτοί που δεν σηκώνουν μύγα στο σπαθί τους και με το παραμικρό σου ρίχνουν αποβολή και απουσία. Αυτοί καταφέρνουν να έχουν ψυχία στην ώρα τους, αλλά ακόμα κι αν είναι καλοί καθηγητές, όλοι οι μαθητές τους φοβούνται και τους μισούν.

• Ο Π. δεν είναι τίποτα απ' τα δύο. Ήξερε πώς να σ' έχει κοντά του και πώς να σ' έχει σε απόσταση. Και ήταν respect. Σε ένα σχολείο που οι μαθητές γυρεύουν ευκαιρία για να σπάσουν πλάκα με τις παραξενιές των καθηγητών (όπως τον Φυσικό που λέει συνέχεια «έτσι», τον Μαθηματικό που κοιτάει πάντα το ταβάνι, τον Γυμναστή που είναι θεόχοντρος και την Φιλόλογο που παραδίδει λες και σου διαβάζει τη Χιονάτη), ένας καθηγητής που μοιάζει με γυναίκα καταφέρνει μην τρώει δούλεμα. Ή μάλλον να τρώει το λιγότερο δούλεμα απ' όλους.

• Καμιά φορά στο μάθημα, αντί να τον πω «Κύριε», μου ξέφευγε και τον έλεγα «Κυρία». Αυτός δεν αντιδρούσε καθόλου. Απλά άκουγε την ερώτησή μου και μου απαντούσε. Και πάντα ήρεμος ο πούστης!

• Όταν πρωτομίλησα στους γονείς μου γι' αυτόν, πίστευαν ότι υπερβάλλω. Μέχρι που τον είδαν σε μια συγκέντρωση Γονέων και Κηδεμόνων και τα παίξανε. Δεν το έκαναν θέμα όμως, ούτε αυτοί ούτε κανένας άλλος γονέας. Το μόνο που μπορώ να υποθέσω είναι ότι τα παιδιά μετέφεραν το σεβασμό που είχαν γι' αυτόν στους γονείς τους. Και σίγουρα βλέπανε κι οι ίδιοι, όταν τον συναντούσαν, ότι έχουν να κάνουν με κάτι τελείως διαφορε-

τικό απ' τον «τραβεστί καθηγητή» που φανταζόντουσαν. Πώς αλλιώς να εξηγήσεις ότι σε μια λαϊκή γειτονιά δεν βρέθηκε ένας κολλημένος πατέρας να το κάνει θέμα και να ζητήσει «να μην κάνει αυτός μάθημα στα παιδιά μας»;

• Βέβαια εκεί που είχα αρχίσει να ανησυχώ μήπως ζω σε άλλη χώρα, έγινε κάτι που αποκατέστησε την πίστη μου στις ελληνικές αξίες. Κάποιος μαλάκας (πατέρας μαθητή από άλλο σχολείο!) έκανε καταγγελία στην Τατιάνα. Μαζεύτηκαν λοιπόν οι κάμερες έξω απ' το σχολείο μας όσο είχαμε μάθημα και έγινε πανηγύρι. Αυτοί να προσπαθούν να μπουν μέσα και να πάρουν πλάνα, εμείς να τους πετάμε κιμωλίες από τα παράθυρα κι οι καθηγητές να προσπαθούν να φυγαδεύσουν τον Π. από την πίσω πόρτα. Δεν φεύγαν τα κοράκια ούτε μετά το σχόλασμα. Ψάχνανε κάποιον να τους μιλήσει. Αλλά άδικα. Ακόμα και οι πιο νταήδες μαθητές (που κοροϊδεύανε τους φλώρους, τις παρθενώπες, τα φρικιά κι ό,τι περίεργο κυκλοφορούσε στο σχολείο) πήραν το μέρος του Π. και άρχισαν να βρίζουν τους δημοσιοκάφρους. Μόνο κάτι καμένες γριές της γειτονιάς -που δεν είχαν καμία σχέση με το σχολείο και αμφιβάλλω αν τον είχαν δει ποτέ- βγήκαν και μίλησαν στην «ενημερωτική εκπομπή».

• Τελικά ο κύριος Παπαδόπουλος (που φυσικά είναι ψευδώνυμο), τους έχει κερδίσει όλους. Απ' τους μαθητές και τους καθηγητές μέχρι τους γονείς. Κατάφερε μέσα σε ένα τόσο συνηθητικό και κατινίστικο περιβάλλον, όχι μόνο να τον δέχονται, αλλά και να τον σέβονται. Και το κατάφερε γιατί πολύ απλά αγαπάει αυτό που κάνει και αγαπάει αυτό που είναι. Τον θεωρώ ίσως τον σημαντικότερο άνθρωπο που έχω γνωρίσει ποτέ μου.



Της πουτάνας! (με την καλή έννοια)

Κάποια στιγμή στο dvd του Schoolwave 2009 η κάμερα πλησιάζει ένα μαθητικό συγκρότημα από τη Θεσσαλονίκη. Η κουβέντα φτάνει στον περσινό Δεκέμβρη. «Η δολοφονία ήταν η αφορμή. Αν δεν είχαμε βγει στους δρόμους, θα μας είχαν βάλει όλους κάτω», λέει ο ένας. «Και φέτος της πουτάνας πρέπει να ξαναγίνει», πετάγεται ο άλλος. «Της πουτάνας με την καλή έννοια! Μέχρι να καταλάβουν!». Τα γνωρίσαμε αυτά τα παιδιά. Είναι ευγενικά και γεμάτα ζωντάνια. Πάνω στη σκηνή χτυπιούνται. Τι να κάνουν όταν για έναν χρόνο ήταν κλεισμένα μέσα σε σχολεία και φροντιστήρια; «Όλη η εκπαίδευση είναι λάθος!»,

φώναζε πριν χρόνια στη Βρετανία ο A.S. Neill, ένας κορυφαίος παιδαγωγός. «Αρκεί να σκεφτεί κανείς ότι τα παιδιά που θα 'πρεπε όλη τη μέρα να κινούνται, κάθονται στον πισινό τους περίπου 6 ώρες την ημέρα! Είναι ενάντια στην ανθρώπινη φύση, ενάντια στη φύση των παιδιών».

Πού να 'ξερε ο Neill ότι στην Ελλάδα ο πισινός είναι καθισμένος για 12 ώρες. Και πού να 'ξερε μια άλλη τρομακτική αλήθεια: Το μάθημα της Γυμναστικής στα περισσότερα σχολεία εξαφανίζεται. Δε μιλάμε για τους γυμναστές εκείνους που αράζουν σε μια γωνία και αφήνουν τα παιδιά να βολοδέρνουν στο προαύλιο. Μιλάμε

για την ίδια την ώρα. Στα Μουσικά Λύκεια τα παιδιά κάνουν Γυμναστική μόνο μία ώρα την εβδομάδα, «δε βγαίνει αλλιώς το πρόγραμμα». Στα ΕΠΑΛ, στη Γ' Λυκείου, δεν προβλέπεται καμία απολύτως ώρα. Δια νόμου! Σε αρκετά ιδιωτικά αντικαθιστούν την ώρα της Γυμναστικής με ώρα κατεύθυνσης. Παρανόμως! Για να αυξηθούν τα ποσοστά επιτυχίας του ιδιωτικού στις Πανελλήνιες και με τις ευλογίες των γονέων «για το καλό των παιδιών». Και αν όλα αυτά ακούγονται εξαιρέσεις, ας σκεφτεί κανείς τον κανόνα που ισχύει: Στην Α' Λυκείου όλων των ενιαίων λυκείων της χώρας τα παιδιά κάνουν 6 ώρες Αρχαία και 2 ώρες Γυμναστική. Μπαίνει μετά ο φιλό-

λογος και τους λέει «Νους υγιής εν σώματι υγιεί». Όλα αυτά βέβαια είναι μικρά εγκλήματα. Όπως εγκλήματα είναι και τα παρακάτω (κι ας τα 'χουμε πια συνηθίσει):

- Τα παιδιά τελειώνουν το σχολείο χωρίς να ξέρουν να δώσουν πρώτες βοήθειες, χωρίς να ξέρουν να βιδώσουν μια λάμπα, χωρίς να ξέρουν κάτι επιστημονικό γύρω από το σεξ.

- Μπαίνουν σε μια σχολή άσχετη από αυτό που πραγματικά τους ενδιαφέρει.

- Στο σχολείο δεν ανακαλύπτουν σχεδόν ποτέ τι πραγματικά τους ενδιαφέρει.

- Οι καθηγητές δεν αξιολογούνται και γι' αυτό οι μισοί κωλοβαράνε.

- Στον περίφημο «διάλογο για την παιδεία» που κάνουν κάθε τόσο τα Υπουργεία Παιδείας δε μετέχουν ποτέ μαθητές.

- Η λέξη «δημοκρατία» στα σχολεία υπάρχει μόνο στις εκθέσεις. Αν ένας καθηγητής προσβάλει έναν μαθητή και ο μαθητής αντιμιλήσει, την αποβολή την παίρνει πάντα ο μαθητής. Πάντα!

- Το δεκαπενταμελές στα σχολεία υπάρχει μόνο για τις εκδρομές.

- Στις εκδρομές τα μισά προεδρεία παίρνουν (ή κατ-

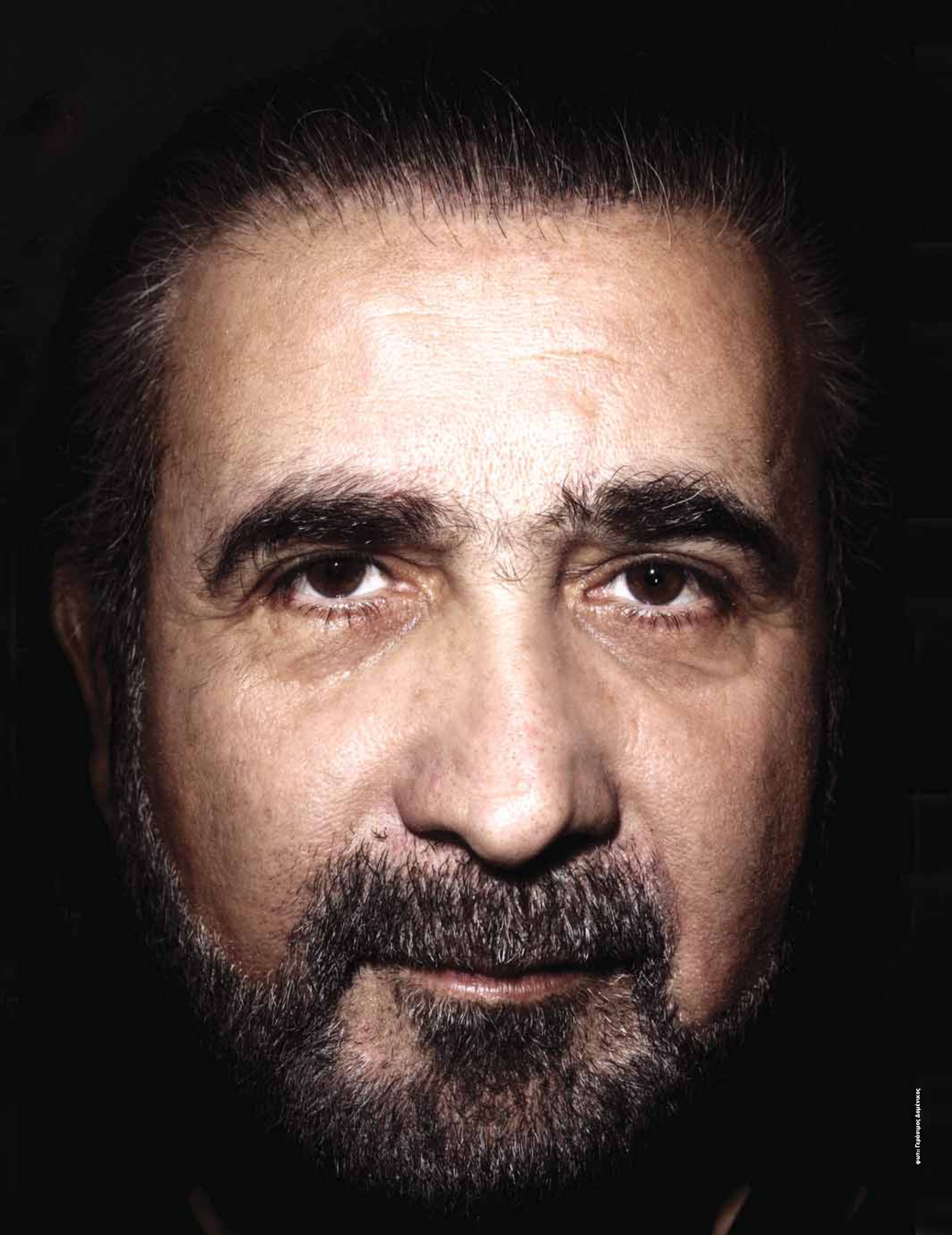
γορούνται ότι παίρνουν) μίζες από τα πρακτορεία.

Αν σε όλα αυτά προσθέσει κανείς τα Βατοπαίδια, τις Siemens, τους μπάτσους, τους Βουλγαράκηδες, τις Αννίτες, τις Τατιάνες και τους Αυτιάδες, καταλαβαίνει γιατί μερικά παιδιά βλέπουν την Ελλάδα σαν ένα τεράστιο μπουρδέλο, που της αξίζει να γίνει «της πουτάνας». Με την καλή έννοια πάντα.

Schooligans

ΥΓ: Υπεύθυνη δήλωση για πολιτικούς και δημοσιογράφους: Οι Schooligans καταδικάζουν τη βία.

«Fuck you, I won't do what you tell me», ήταν το σύνθημα που φώναζαν χιλιάδες παιδιά στο Schoolwave, όταν ένα συγκρότημα έπαιξε το «Killing in the name of» των Rage Against the Machine.



ΛΑΚΗΣ ΛΑΖΟΠΟΥΛΟΣ

«Ακόμα και τα φίδια, έχω αρχίσει να τα συμπονώ»

Μικρός ήταν «ο πιο φοβισμένος άνθρωπος στον κόσμο». Σήμερα κάνει την πιο δημοφιλή εκπομπή της τηλεόρασης. Άλλοι τον λατρεύουν, άλλοι τον κατηγορούν για λαϊκισμό και άλλοι φωτογραφίζονται δίπλα του μόνο και μόνο για τα νούμερα που κάνει.

Ήσουν ευτυχισμένος σαν παιδί στη Λάρισα;
Ναι.

Δεν ένιωσες ποτέ στερημένος;

Όχι. Ήμουν σε μια μεσαία οικογένεια, υπήρχε ο मि-σθός του πατέρα, υπήρχε η γειτονιά. Αυτά μας φτάνανε, δεν είχαμε και πολλές απαιτήσεις τότε.

Τι έκανες όταν έβγαινες;

Βγαίναμε όλα τα παιδιά στην Κούμα, έναν δρόμο στη Λάρισα, και κάναμε βόλτες πάνω-κάτω. Αυτό ήταν όλο. Το πολύ να πηγαίναμε κανένα κινηματογράφο ή καμιά ντισκοτέκ που ήταν πολύ φτηνά.

Έχεις κρατήσει φίλους από τότε;

Έναν-δύο. Υπάρχει ένας που είμαστε από την Α' Δημοτικού μαζί.

Πότε του μίλησες τελευταία φορά;

Πριν λίγο.

Σε πρόδωσαν ποτέ οι φίλοι σου;

Τι πάει να πει «με πρόδωσαν»;

Πάει να πει ότι δεν ήταν μάγκες τη δύσκολη στιγμή.

Α, ναι. Τέτοιοι υπήρξαν στη ζωή μου. Αλλά αυτοί δεν ήταν μάγκες πουθενά.

Τι σου άφησε το Λύκειο, ή μάλλον το Γυμνάσιο που είχατε εσείς τότε;

Μου άφησε έναν καθηγητή, τον κύριο Παρασκευά, φιλόλογο. Με έκανε να αγαπήσω τα ελληνικά. Ενδιαφέρθηκε προσωπικά να μάθω καλά αρχαία.

Ειδικά εσύ; Γιατί;

Γιατί ήξερε ότι μου αρέσουν. Κι όταν ο πατέρας μου με έγραψε στο Πρακτικό Γυμνάσιο που εκεί δεν κάνουν πολλά Αρχαία, αυτός ζήτησε να κάνει μάθημα στη δική μου τάξη για να με έχει μαθητή. Χάρη σε αυτόν πέρασα Νομική. Χάρη σε αυτόν έμαθα πολύ καλό συντακτικό, το οποίο έπαιξε μεγάλο ρόλο στη διαδρομή μου.

Του τα έχεις πει του κυρίου Παρασκευά αυτά;

Τα ξέρει. Από τότε τα ήξερε. Μου είχε αναθέσει κάτι πολύ ασυνήθιστο. Όλοι οι καθηγητές τότε είχαν ένα καταλογάκι που έγραφαν τους βαθμούς. Όταν το άνοιγαν για να εξετάσουν, οι μαθητές πάθαιναν συγκοπή. Αυτός λοιπόν έβαζε το καταλογάκι σε μια τσάντα, αλλά επειδή έπρεπε να πάει μετά κάπου αλλού, αποφάσισε να δίνει την τσάντα του σε έναν μαθητή να του την πηγαίνει σπίτι. Ο μαθητής που διάλεξε ήμουν εγώ –κι ας μην ήμουν ούτε ο απουσιολόγος, ούτε ο καλύτερος μαθητής. Όπως καταλαβαίνεις, είχε πέσει πάνω μου όλο το σχολείο για να τους πω τους βαθμούς. Ειδικά ο διπλανός μου στο θρανίο, ο οποίος κινδύνευε να μεί-

νει, με είχε φάει να ανοίξω τον κατάλογο.

Τον άνοιξες;

Ποτέ. Δεν μπορώ να προδώσω την εμπιστοσύνη ενός ανθρώπου.

Τον εαυτό σου τον πρόδωσες ποτέ; Ή ήσουν μάγκας πάντα;

Ήμουν μάγκας πάντα. Απ' τα 20 μου χρόνια που πήρα μέσα μου κάποιες αποφάσεις, ήμουν μάγκας. Μέχρι τότε ήμουν ο πιο φοβισμένος άνθρωπος στον κόσμο. Δε μιλούσα, δεν ήμουν ανοιχτός, δε συμμετείχα σε γιορτές, ήμουν μόνος ακόμα και όταν έπαιζα με τ' άλλα παιδιά. Μου άρεσε να φεύγω και να απομονώνομαι. Ακόμα και τώρα το κάνω αυτό.

Είναι μια άμυνα;

Πες ότι είναι μια άμυνα... Κακό είναι;

Έλεγες και ψέματα;

Όχι. Φρόντιζα να είμαι τόσο αθόρυβος που να μη χρειάζεται να με ρωτήσουν κάτι και ν' αναγκαστώ να πω ψέματα.

Δηλαδή;

Θα σου πω μια ιστορία για να καταλάβεις. Η πρώτη δουλειά που έκανα ήταν στα 15 μου στο φωτοτυπείο του νονού μου. Τα φωτοτυπεία τότε ήταν λίγα, γινόταν

πανικός. Έπρεπε να πηγαίνω κάθε πρωί στη Νομαρχία, να χτυπάω όλες τις πόρτες και να ρωτάω: «Μήπως θέλετε να σας βγάλω τίποτα φωτοτυπίες;». Ε, αυτό δεν μπορούσα να το κάνω. Ντρεπόμουν να ζητήσω από κάποιον κάτι.

Οπότε;

Οπότε πήγαινα στη Νομαρχία, χτύπαγα όλες τις πόρτες, αλλά τις χτύπαγα τόσο σιγά που δε μου άνοιγε κανείς. Μετά πήγαινα στον νονό μου και του έλεγα: «Δεν άνοιξε κανείς». Την αλήθεια έλεγα!

Δε σε απέλυσε ο νονός σου;

Προσπαθούσε να με κάνει να καταλάβω ότι πρέπει να χτυπάω την πόρτα δυνατά. Εγώ αυτό το πράγμα δεν το έμαθα ποτέ στη ζωή μου: να χτυπάω μια πόρτα και να ζητάω κάτι. Ούτε τώρα μπορώ να το κάνω. Μπορώ να ζητήσω οτιδήποτε για οποιονδήποτε άλλον άνθρωπο, αλλά δεν μπορώ να ζητήσω τίποτα για μένα.

Για ποιο λόγο; Δε θέλεις να υποχρεωθείς;

Όχι, απλά δεν αισθάνομαι καλά. Και ο πατέρας μου ήταν έτσι.

«Φυσικά και ασχολούμαι με την Μπεζεντάκου. Εγώ δεν είμαι ο εστέτ καλλιτέχνης, ο νερόβραστος, που λέει “θα ασχοληθώ μόνο με τους σοβαρούς”. Μου θυμίζει αυτές τις κυρίες, οι οποίες σε λίγο δε θα χέζουν για να μην μπουν στην τουαλέτα».

Τι φοβίες είχες τότε;

Νομίζω ότι αν καθίσω να καταγράψω τις φοβίες που είχα από τότε που ξεκίνησα να ζω, θα ξημερωθούμε. Σχεδόν όλες τις έχω περάσει!

Πες μία.

Δεν μπορούσα να μένω μόνος στο σπίτι. Με τίποτα. Έπρεπε να υπάρχει κάποιος. Η μαμά, η γιαγιά, κάποιος.

Την έχεις ακόμα αυτή τη φοβία;

(διστακτικά) Όχι.

Σίγουρα;

Ε, σ’ ένα μεγάλο σπίτι, αν βρεθώ μόνος, δεν μπορώ να πω ότι είναι και το καλύτερό μου! (γέλια)

Στα 20 σου τι συνέβη και σταμάτησες να είσαι φοβισμένος;

Ήμουν στο πανεπιστήμιο στην Κομοτηνή. Και μια μέρα βγαίνοντας απ’ το κτίριο είδα μια ανακοίνωση: «Αφιέρωμα στον Ρίτσο: όσοι φοιτητές θέλουν να απαγγείλουν ποιήματα, να δηλώσουν συμμετοχή». Και όπως απομακρύνομαι, δεν ξέρω τι έγινε εκείνη τη στιγμή μες στο

κεφάλι μου και λέω «Αφού θες να γίνεις ηθοποιός, αφού αυτό έχεις αποφασίσει! Γιατί δε δοκιμάζεις;». Κάνω επί τόπου μεταβολή, ξαναπαίνω μέσα και δηλώνω συμμετοχή. Το βράδυ εκείνο που έγινε η απαγγελία ήμουν ένας άλλος άνθρωπος. Το είδαν οι συμφοιτητές μου, το είδα κι εγώ στα μάτια τους.

Πότε αποφάσισες να γίνεις ηθοποιός;

Αυτό το ξέρω από 6 χρονών.

Το είχες πει σε κανέναν μέχρι τα 20;

Όχι, σε κανέναν.

Το πρώτο σου φιλί το θυμάσαι;

Ασφαλώς. Έναν χρόνο Βασανίστηκα για να το πάρω.

Τι τάξη ήσουν;

Α΄ Γυμνασίου.

Πώς τη λέγανε;

Πόπη.

Και τι σου ‘χει μείνει;

Η λαχτάρα. Έβγαινα έξω απ’ το σπίτι και καθόμουν στα σκαλοπάτια μόνο και μόνο για να τη δω να περνάει.

Σεξ έκανες πριν τα 18;

Ασφαλώς. Μην με ρωτήσετε όμως περισσότερα, αυτά είναι δικά μου.

Στο φλερτ ήσουν καλός;

Όλοι ήμασταν τότε καλοί στο φλερτ.

Εσύ όμως δε χτύπαγες εύκολα πόρτες...

Στο φλερτ δε χρειάζονται λόγια. Άσε που όταν ερωτεύεσαι μπαίνουν στο στόμα σου λόγια που δεν είναι δικά σου. Αρχίζεις και βρίσκεις καινούρια λόγια που να ανταποκρίνονται στην εικόνα που έχει ο άλλος για σένα.

Έτσι όμως δεν δημιουργούνται και τα προβλήματα;

Όταν αρχίζεις να υπηρετείς την εικόνα του άλλου;

Ασφαλώς.

Με την επιτυχία νιώθεις κάτι ανάλογο; Νιώθεις ότι πρέπει να ανταποκριθείς σε μια εικόνα που έχει ο κόσμος για σένα;

Μα δεν την ξέρω αυτή την εικόνα. Και δεν είναι μία, είναι χιλιάδες. Ο καθένας φορτώνει σε ένα δημόσιο πρόσωπο δικά του πράγματα. Μπορεί, ας πούμε, κάποιος που είναι σπινταριστός επειδή παίρνει ναρκωτικά να θεωρεί ότι κι εγώ είμαι σπινταριστός. Σου λέει «για να είναι ο Λαζόπουλος σε τέτοια ένταση, δεν μπορεί, κάτι παίρνει». Δεν το λένε αυτό για μένα; Το λένε.

Έχεις πάρει ναρκωτικά;

Ποτέ! Αυτό δε σημαίνει ότι κατακρίνω κάποιον που παίρνει. Είναι προσωπική υπόθεση του καθενός. Το ότι εγώ δεν παίρνω δε σημαίνει ότι είμαι πιο έξυπνος ή πιο καλός ή πιο ηθικός. Απλά δεν είναι μες στον χαρακτήρα μου.

Σε είχε ενοχλήσει αυτή η ιστορία με το κότερο, τον Ψινάκη, τα ναρκωτικά;

Ναι... Αλλά πάνε αυτά, τοποθετήθηκαν στα συρτάρια του παρελθόντος.

Νιώθεις ότι όλοι αυτοί που σε παρακολουθούν σε αγαπάνε;

Δεν ξέρω. Θα ήθελα να μ’ αγαπάνε. Ξέρω, πάντως, ότι όλα αυτά είναι περαστικά.

Πιστεύεις ότι κάποιοι φωτογραφίζονται δίπλα σου μόνο και μόνο για τα νούμερα που κάνεις;

Κοίτα... Ένα δέντρο μπορεί να το πλησιάσει η βροχή, ο αέρας, το χώμα αλλά και το φίδι.

Νιώθεις ότι σε πλησιάζουν και φίδια;

Ασφαλώς.

Παρόλα αυτά φωτογραφίζεσαι μαζί τους.

Τι να κάνω; Ακόμα και τα φίδια πάντως έχω αρχίσει να τα συμπονάω. Ίσως επειδή μεγαλώνω. Πάντα μου άρε-

σε μια αιγυπτιακή παροιμία που λέει ότι «στην κορφή της πυραμίδας φτάνεις με δύο τρόπους: είτε πετώντας σαν αετός, είτε έρποντας σαν φίδι». Εγώ σ’ όλη μου τη ζωή αντιπαθούσα τους ανθρώπους που σέρνονται. Προτιμούσα να βλέπω τον αετό που πετάει και έχει αξιοπρέπεια. Ε, με τα χρόνια άρχισα να συμπονάω και το έρμο το φίδι. Τόσο σούρσιμο έφαγε για ν’ ανέβει!

Έχεις μετανιώσει ποτέ για κάτι που είπες στο Αλ Τσαντίρι σατιρίζοντας κάποιον;

Όχι. Αυτά που λέω στο Τσαντίρι τα γράφω από πριν, οπότε προσέχω.

Γιατί επιμένεις σε κάποια ασήμαντα πρόσωπα, όπως η Μπεζεντάκου;

Καταρχήν, να ξεκαθαρίσουμε ότι η σάτιρα αναφέρεται και σε σημαντικά πρόσωπα και σε ασήμαντα.

Σύμφωνοι. Εμείς ρωτάμε γιατί επιμένεις και όχι γιατί αναφέρεσαι.

Η επιμονή είναι χαρακτηριστικό της σάτιρας. Ας το πάρουμε ιστορικά. Όλα τα έργα του Αριστοφάνη, αν τα διαβάσεις στο αρχαίο κείμενο, θα δεις ότι υπάρχουν κάποια πρόσωπα που επανέρχονται.

Υπήρχε και αρχαία Μπεζεντάκου;!

Κάθε κοινωνία έχει πρόσωπα που είναι σηματοδότες μιας ακμής αλλά και μιας παρακμής. Ο σατιρικός συγγραφέας δεν τα ξεχωρίζει αυτά. Εγώ δεν είμαι ο εστέτ καλλιτέχνης, ο νερόβραστος, που λέει «θα ασχοληθώ μόνο με τους σοβαρούς». Μου θυμίζει αυτές τις κυρίες, οι οποίες σε λίγο δε θα χέζουν για να μην μπουν στην τουαλέτα. Εγώ δεν ανήκω σ’ αυτή την κατηγορία. Η σάτιρα αναφέρεται σε όλα. Και ένα από αυτά είναι η Μπεζεντάκου, η κάθε Μπεζεντάκου. Το γεγονός ότι αυτή, ενώ είναι άφωνη, καταφέρνει να είναι κάθε μέρα στα στασίδια της τηλεόρασης είναι ένα θέμα. Γιατί να το προσπεράσω;

Διότι την προβάλλεις κι εσύ και την άλλη μέρα είναι πάλι στα μεσημεριανά. Ουσιαστικά την ξαναφέρνεις στα στασίδια!

Αυτό είναι η δική σας ερμηνεία.

Μα γεγονός είναι, αντικειμενικό. Την άλλη μέρα θα πουν «τι είπε ο Λαζόπουλος για την Μπεζεντάκου» και θα είναι και η Μπεζεντάκου εκεί για να απαντήσει.

Εμένα αυτό που μ’ ενδιαφέρει είναι η εργασία μου. Το τι θα γίνει από κει και πέρα είναι εργασία των άλλων.

Η Ντενίση τι εκπροσωπεί;

Εκπροσωπεί τον άνθρωπο ο οποίος είναι για μένα βαθιά ατάλαντος και βγαίνει μόνος του και αυτοδοξάζεται.

Και γιατί επανέρχεσαι συνέχεια σ’ αυτήν;

Μόνη της επανέρχεται. Όταν τα κανάλια δείχνουν επί 15 μέρες την μπομπονιέρα του γάμου της, είναι δυνατόν να μην αντιδράσω; Δεν έχω τίποτα προσωπικό με κανέναν. Σχολιάζω ό,τι βλέπουμε στην τηλεόραση, ό,τι διαβάζουμε κι ό,τι ακούμε. Και αυτή η σάτιρα γίνεται με έναν πολύ ιδιαίτερο τρόπο που δεν έχει ξαναγίνει στην Ελλάδα. Μαζεύω όλο αυτό το υλικό, το ενώνω σε ένα και το τυπώνω σαν μια φωτογραφία αυτού που είμαστε σήμερα. Αν πας να βγάλεις μια φωτογραφία στην Ομόνοια, θα δεις μέσα και έναν επιχειρηματία και ένα τζάνκι και μια τραγουδίστρια και έναν μετανάστη... Μη μου ζητάτε να βγάλω απ’ τη φωτογραφία όποιον δε θέλει ο καθένας.

Η σάτιρά σου πιστεύεις ότι θ’ αντέξει στον χρόνο;

Το ελπίζω. Ξέρω ότι παλιά μου κείμενα απ’ το θέατρο, όποτε τυχάνει να τα ξαναπαίξω, έχουν ακόμα δύναμη.





Η μεγαλύτερη κατηγορία για σένα είναι ότι λαϊκίζεις, ότι κολακεύεις τον κόσμο. Είχες διαβάσει, ας πούμε, τη δήλωση του Κίσινγκερ ότι «Ο ελληνικός λαός είναι ατίθασος και γι’ αυτό πρέπει να τον πλήξουμε βαθιά στον πολιτισμό και στη θρησκεία του, ώστε να μην επικρατήσει!». Το ξέρεις ότι αυτή η δήλωση είναι μούφα;

Δε γνωρίζω αν αυτό που λέτε είναι έτσι. Πρώτη φορά το ακούω. Εμένα μου το έστειλε κάποιος, έχω ανθρώπους στην εκπομπή που το διασταυρώσανε και μου είπαν ότι είναι οκ. Έτσι κι εγώ το είπα.

Πιστεύεις ότι οι Έλληνες είναι ρατσιστές;

Αρκετά.

Το ‘χεις πει ποτέ στην εκπομπή σου;

Δεν παρακολουθείς τις εκπομπές μου, φαίνεται!

Είσαι πλούσιος;

Όχι.

Πολύς κόσμος πιστεύει ότι έχεις βγάλει πολλά λεφτά.

Ας πιστεύει ό,τι θέλει.

Αν σταμάταγες να δουλεύεις τώρα, θα ‘χες λύσει το οικονομικό σου πρόβλημα για την υπόλοιπη ζωή σου;

Όχι βέβαια. Αλλά σε τι αφορά εσένα αυτό;

Το να ζεις άνετα δε σε δυσκολεύει να καταλαβαίνεις τη φτώχεια των άλλων και να μιλάς γι’ αυτή;

Όχι, όχι, μη φοβάσαι, μην ανησυχείς καθόλου. Έχω πίσω μου μια καταγωγή και μια πορεία.

Σου έχει ζητήσει ποτέ κάποιο κανάλι να μην ασχοληθείς με ένα θέμα;

Όχι, κανείς δεν παρεμβαίνει. Είναι γραμμένο στο συμβολαίο μου.

Σε έχει απειλήσει ποτέ κάποιος να μην πεις κάτι στην εκπομπή;

Πολλές φορές.

Πολιτικός; Επιχειρηματίας; Τι;

Δεν πρόκειται να πω.

Οι απειλές φτάνουν και στη σωματική σου ακεραιότητα;

Ασφαλώς.

Και δε φοβάσαι;

Δε νιώθω ότι πρέπει να φοβηθώ.

Σε οδήγησε ποτέ σε αυτολογοκρισία αυτό;

Όχι.

Στο αντίθετο; Στο να αυξήσεις τη σάτιρα σε αυτό το πρόσωπο;

Σε αυτό ναι, με οδήγησε.

Η κόρη σου τα ξέρει αυτά;

Όχι, αυτά είναι δικά μου.

Ήταν! Θα τα μάθει τώρα! (γέλια) ...Τι κάνεις όταν νευριάζεις;

Βάζω ένα όριο στον εαυτό μου μέχρι πού θα πάνε τα νεύρα μου. Λέω μέσα μου «Φώναξε όσο θες, αλλά για τρία λεπτά. Στα τρία λεπτά σταματάς».

Βρίζεις;

Όχι, δε βρίζω ποτέ.

Έχεις χτυπήσει ποτέ άνθρωπο;

Είναι εκτός της σκέψης μου.

Εσένα σε έχει χτυπήσει ποτέ κανείς;

Ναι.

Πώς αντέδρασες;

Με ηρεμία. Περίμενα να τελειώσει.

Τι εννοείς;

Ήμουν στο Παρίσι και γινόταν μια διαδήλωση. Υπήρχε πολύς κόσμος, πολλά νεύρα, κάποιοι είχαν βγάλει τα κράνη τους, αυτά της μηχανής, και βαρούσαν όπου έβρισκαν. Με πλησιάζει ένας και μου δίνει μία γκντουπ

στο κεφάλι. Και επειδή δεν κουνήθηκα, μου ρίχνει άλλη μία. Και δυο και τρεις.

Και εσύ περίμενες να τελειώσει;

Ε, τι να κάνω; Δεν ήξερα και καλά γαλλικά για να πω κάτι! (γέλια)

Υπάρχει ένα δημόσιο πρόσωπο που το εμπιστεύεσαι απόλυτα; Να πιστεύεις δηλαδή ότι λέει πάντα την αλήθεια;

(σκέφτεται) ...Δε βρίσκω κάποιον. Ο Χατζιδάκις ήταν ο τελευταίος. Ήξερα πως ό,τι πει είναι αλήθεια. Σήμερα οι πνευματικοί άνθρωποι, οι αληθινοί άνθρωποι, έχουν αποσυρθεί. Κουράστηκαν; Βαρέθηκαν; Απελπίστηκαν; Δεν ξέρω.

Θα πήγαινες καλεσμένος στην εκπομπή της Τατιάνας ή της Λαμπίρη;

Με έχεις δει;

Θα έκανες διαφήμιση για μια τράπεζα; Όπως κάνει, ας πούμε, ο Χαραλαμπίδης ή η Πρωτοψάλτη;

Ο καθένας κάνει αυτό που νομίζει. Εγώ είμαι αρνητικός με οποιαδήποτε διαφήμιση.

Γιατί;

Γιατί [ειδικά με τους «Δέκα Μικρούς Μήτσους», αλλά και τώρα] δε θέλω να ταυτιστεί ένας χαρακτήρας μου με ένα προϊόν. Είναι πολύ βασικό αυτό. Πολλές φορές κάνεις μια τηλεοπτική επιτυχία και θες να την εξαργυρώσεις παντού. Αυτό δεν το έκανα ποτέ. Γι’ αυτό και διαφυλάχτηκαν οι χαρακτήρες των Μήτσων. Δεν ήθελα να συνδυαστεί η μάνα, ας πούμε, με αυτήν που τρώει το γιασούρτι.

Σαν Λάκης Λαζόπουλος όμως θα διαφήμιζες ένα εμπορικό προϊόν;

Αν ήταν ένα προϊόν σημαντικό, που θα μπορούσα να το υπερασπιστώ, ναι.

Μια τράπεζα;

Αν η τράπεζα έβγαине κι έλεγε στον κόσμο «Σας χαρίζω τα μισά απ’ αυτά που χρωστάτε», θα το ‘κανα! (γέλια)

Εσύ χρωστάς σε καμιά τράπεζα;

Όχι.

Ένας ομοφυλόφιλος πολιτικός πρέπει να δηλώνει ανοιχτά την ομοφυλοφιλία του, σαν πολιτική πράξη; Στο εξωτερικό το κάνουν συχνά, στην Ελλάδα δεν έχει συμβεί ποτέ.

Και θ’ αργήσει να συμβεί!

Πιστεύεις ότι θα ‘πρεπε να το δηλώνουν;

Ναι, γιατί έτσι προχωράει ο τόπος. Αλλά, επειδή ξέρω τους Έλληνες, πιστεύω ότι θα ‘πρεπε την άλλη μέρα να ξεχάσει την καριέρα του. Από ομοφυλόφιλος πολιτικός, θα γίνει ομοφυλόφιλος σκέτο! (γέλια)

Υπάρχει έντυπο στο οποίο δε θα έδινες συνέντευξη;

Όπου δε θέλω να δώσω, δεν έχω δώσει.

Στο «Πρώτο Θέμα» έδωσες;

Ναι.

Δε σ’ ενοχλεί που το ίδιο έντυπο είχε βγάλει τον Ζαχόπουλο με γυμνές φωτογραφίες;

Σε όλες τις εφημερίδες υπάρχουν πράγματα που μ’ έχουν ενοχλήσει.

Ναι, αλλά όχι στον ίδιο βαθμό φαντάζομαι.

Τι θα πει βαθμός;

Στην Espresso θα έδινες συνέντευξη;

Δεν έχει λογική να απαντήσω σ’ αυτή την ερώτηση, μα τον Θεό τώρα! Νομίζω ότι έχω απαντήσει με το τι κάνω στη ζωή μου.

Είσαι υπέρ της αποποινικοποίησης του χασίς;

Νομίζω ότι η ελληνική κοινωνία είναι έτοιμη για κάτι τέτοιο.

Εσένα ποια είναι η θέση σου;

Νομίζω ότι έχει παρατραβήξει αυτή η υποκρισία. Εγώ κάνω μια ερώτηση: Υπάρχει σήμερα ένας άνθρωπος που να θέλει να βρει χασίς και να μην το βρίσκει επειδή είναι παράνομο; Όχι. Άρα το ερώτημα έχει ήδη απαντηθεί. Απομένει να ‘ρθει και η σχετική νομοθεσία.

Αν ήσουν μαθητής, θα κατέβαινες στους δρόμους μετά τη δολοφονία του Γρηγορόπουλου;

Θα σου δώσω την απάντηση που έδωσα τότε που ήταν πιο επικίνδυνα τα πράγματα. Είχαν έρθει κάποιοι και μου είπαν «Έχουν κατέβει οι μαθητές, γιατί δεν τους συνετίζετε;». Και είπα «Αν ήρθατε σε μένα για να τους σταματήσω, έχω να σας πω ότι εγώ ούτε εκπροσωπώ τους νέους, ούτε τους συμβουλεύω, ούτε θα ήθελα αν ήμουν νέος να μου τη λένε και να μου δίνουν οδηγίες τι να κάνω». Εγώ θεωρώ ότι ένα παιδί από μικρή ηλικία έχει συναίσθηση του τι πρέπει να κάνει για τον εαυτό του και για τον τόπο του. Είναι δικός του ο λόγος. Εγώ ακούω.

Πώς τον κρίνεις τον 15χρονο που πετάει την πέτρα και σπάει μια βιτρίνα;

«Τον Δεκέμβρη ναι, γίνανε και ζημιές. Αλλά είναι σαν να μου λες “κατεβαίνει ένα ποτάμι, σε ενοχλεί που πήρε σβάρνα κι ένα αυτοκίνητο;”. Όταν φτάσει η κοινωνία να δημιουργεί ένα ποτάμι, μην απορεί μετά για το αυτοκίνητο που χάθηκε».

Ξέρω ότι δεν είναι ευχάριστο για τον κόσμο να αισθάνεται ότι κάποια παιδιά καταστρέφουν την περιουσία του. Όμως απ’ την άλλη, καταλαβαίνω ότι σε μία κοινωνική έκρηξη απελευθερώνονται αισθήματα που δεν έχουν να κάνουν με τη λογική. Εκείνη τη στιγμή χάνεται το μέτρο. Είναι σαν να μου λες «κατεβαίνει ένα ποτάμι, σε ενοχλεί που πήρε σβάρνα κι ένα αυτοκίνητο;». Η απάντηση λοιπόν είναι ότι όταν φτάσει η κοινωνία να δημιουργεί ένα ποτάμι, μην απορεί μετά για το αυτοκίνητο που χάθηκε. Λυπάμαι, αλλά έτσι συμβαίνει όταν φουσκώνουν τα ποτάμια.

Μπορεί να βγει κάτι θετικό απ’ αυτή την ιστορία;

Θα βρει τον τρόπο και αυτή η γενιά να διατυπώσει αυτό που πιστεύει. Η δική μου γενιά το διατύπωσε.

Μετά όμως τα σκάτωσε!

Σχεδόν όλες οι γενιές τα σκάτωσαν μετά. Γι’ αυτό και ποντάρουμε στους νέους, γιατί ο νέος πριν μεγαλώσει σκέφτεται καλύτερα. Το κακό είναι ότι μεγαλώνει!





Το δικό μου Schoolwave

Ελένη, εθελόντρια

Τι ήταν για μένα το Schoolwave; Τρεις μέρες, τρία 24ωρα, 72 ώρες ΖΩΗΣ!!!!!! :D

Θυμάμαι τι παράξενα που ένιωθα την τελευταία μισή ώρα πριν ανοίξουν οι πόρτες. Το πόστο μας ήταν στις κερκίδες, οπότε μπορούσαμε να δούμε τη λαοθάλασσα που είχε μαζευτεί ακριβώς από κάτω και περίμενε, και περίμενε... Ήταν κάπως τρομακτικό για να είμαι εilikρινής! Ήμασταν όλοι εκστασιασμένοι... Το Schoolwave είχε αρχίσει!!!

Κάποια στιγμή βρέθηκα στην ανηφόρα να δίνω οδηγίες στα αυτοκίνητα: «Σας παρακαλώ, παρκάρετε το αυτοκίνητό σας στο πάρκινγκ του θεάτρου;». Απαντήσεις: «Περίμενε λιγάκι κορίτσι μου/ κούκλα μου/ μάτια μου/ αγάπη μου/ αστεράκι μου, πάω να πάρω τη γυναίκα μου/ θεία μου/ πεθερά μου που είναι στο μαγαζί εδώ δίπλα και δεν μπορεί να περπατήσει μόνη της γιατί με χρειάζεται/ είναι με πι /είναι τραυματίας του Β' Παγκόσμιου/ ήταν υπάλληλος στο Τσέρνομπιλ/ δεν ξέρω κι εγώ τι άλλο!»... Τα πάντα μπορεί να σκαρφιστεί ο Έλληνας για να τη σκαπουλάρει.....ΓΚΡΡΡ!!!! Τα καταφέραμε πάντως! :D

Και επιστρέφω στην αρχική μου διαπίστωση... Το Schoolwave είναι ζωή! Μόνο και μόνο να βρίσκεσαι ανάμεσα σε χιλιάδες συνομηλίκους σου είναι απερίγραπτο συναίσθημα! Αυτές τις τρεις ημέρες ανήκω σε αυτήν την χώρα! Έτσι λοιπόν, είτε παίζεις, είτε είσαι θεατής, είτε κάνεις bmx, είτε φροντίζεις για το φεστιβάλ και είσαι μέρος του... δεν είσαι μόνος!!!

Κώστας Βάμβουκας, ηχολλήπτης

Μετά από 19 χρόνια εμπειρίας σε συναυλίες έχει πολύ πλάκα να δουλεύεις σε ένα τέτοιο φεστιβάλ. Στήνουμε εξοπλισμό σαν αυτό που θα στήναμε αν έπαιζαν οι Radiohead και οι Placebo και έχουμε να κάνουμε ήχο σε συγκροτήματα που μερικές φορές ούτε οι γονείς τους δεν ξέρουν το όνομά τους. Οραίες στιγμές του φετινού φεστιβάλ: Είδα επιτέλους συναυλία του Αγγελάκα με τους Επισκέπτες του που δεν είχα δει τόσο καιρό, γιατί πάντα τύχαινε κάτι... Η μεταμόρφωση των Looming Titties και των Rosebleed, που από γκρουπία του σχολείου κατάφεραν μέσα σε δύο χρόνια να στέκονται στη σκηνή με αέρα και στυλ rock star... Η αποδοχή από

Μετά από 5 χρόνια το φεστιβάλ έχει μεγαλώσει αρκετά ώστε να σημαίνει για τον καθένα κάτι διαφορετικό.

το κοινό του τόσο ξεχωριστού ηχοχρώματος των Musica Ficta... Πράγματα που περιμένω από το Schoolwave και ακόμα δεν τα έχω δει: Περιμένω με αγωνία τις επόμενες Τρύπες, τα επόμενα Ψύλινα Σπαθιά και τα επόμενα Διάφανα Κρίνα. Περιμένω με αγωνία περισσότερο ελληνικό στίχο. Για να έχει και η επόμενη γενιά ένα ποίημα ισάξιο της «Καινούριας ζάλης».

Μαρία Κ., θεατής

Ρέθυμνο-Αθήνα για το Schoolwave;;; NAIIIIIIIIII! Το άξιζε και με το παραπάνω!!! Καμιά 15αριά άτομα μόνο για την πάρτη του! Και του χρόνου με το καλό σαν φοιτητές εμείς πάλι εκεί θα 'μαστε!!! Χαίρομαι που τα παιδιά απ' τα συγκροτήματα ήταν πολύ προσγειωμένα άτομα, λέγαμε μπουρδες, βγάza-με φωτογραφίες, πολύ καλά τυπάκια όλοι. Λυπάμαι μόνο που δεν μπόρεσα να κάτσω και την τρίτη μέρα του φεστιβάλ γιατί έπρεπε να γυρίσουμε με το πλοίο Κυριακή βράδυ, γιατί πρωί-πρωί Δευτέρα είχαμε φροντιστήριο...

Σάκης (Rotting Christ), guest του Schoolwave 2009

Έχω ταξιδέψει σε πολλές εκδηλώσεις ανά την υφήλιο, αλλά τολμώ να πω ότι η συγκεκριμένη είναι μακράν η πιο καυτή σε ανταπόκριση. Κάθε φορά που παρακολουθώ ένα Schoolwave νιώθω ότι βρίσκομαι σε ένα από τα πιο μοναδικά φεστιβάλ του κόσμου, όπου συμμετέχουν νέα παιδιά με πραγματικά όνειρα και στόχους πάνω στην τέχνη. Αυτό είναι κάτι που εμείς στη γενιά μας ούτε κατά διάνοια δεν το είχαμε γευτεί.

Εύη, συγκρότημα Blue Jazz Fiction

Το Schoolwave δεν υπήρχε. Απλά δεν υπήρχε! Ήμασταν τέσσαρα 16χρονα κορίτσια από το Βόλο που ξαφνικά βρεθήκαμε στην Αθήνα σ' ένα ξενοδοχείο γεμάτο συγκροτήματα μες στην τρελή χαρά. Το άλλο πρωί πήγαμε για soundcheck στο θέατρο Βράχων, είχαμε 6-7 ηχολλήπτες για την πάρτη μας και γουστάρουμε με χίλια! Το Schoolwave για μας ήταν Los Mujeres και Deer Kick (και γαμώ τις παρέες και γαμώ τα γέλια!), ήταν πολύωρες συζητήσεις στο μπαλκόνι του ξενοδοχείου, ήταν θανατηφόρος μαξιλαιοπόλεμος, ήταν τζαμάρισμα στο τρόλεϊ 1.30 η ώρα το βράδυ με άλλα 100 άτομα, ήταν οι runkηδες που έκαναν πιτ όταν παίζαμε το «Hit the road, Jack»! Το Schoolwave ήταν ελευθερία. Δεν ξέρω πώς ακούγεται, αλλά αυτό ήταν. Ελευθερία!

Γιώργος Κουμεντάκης (συνθέτης), μέλος της κριτικής επιτροπής

Μεγάλωσα με το σύνδρομο ότι η δική μου γενιά είναι «μοναδική». Η πρώτη επαφή με το Schoolwave ήταν αρκετή για να το ξεχάσω. Υπάρχει ταλέντο και σοβαρότητα στους νέους μουσικούς, όπως υπάρχουν και ιδέες, φρέσκιες ιδέες που τα σαρώνουν όλα σαν άνεμος 10 μποφόρ. Και με την ευκαιρία αυτή θα ήθελα να εκφράσω τον θαυμασμό μου στα συγκροτήματα που εμφανίζονται στην αρχή των ακροάσεων. Ξέρω τι είναι να παίζεις στις 8 η ώρα το πρωί, χωρίς να φαίνεται το ξενύχτι και η κούρασή σου. Καλή συνέχεια.

Διονύσης, εθελοντής

5 Ιουλίου 2009. Εκείνη τη μέρα ένιωθα:
-Στενοχώρια, γιατί ήταν η τελευταία μέρα του φεστιβάλ. Δύο φορές έχω κλάψει τόσο πολύ στη ζωή μου. Όταν πέθανε ο παππούς μου και όταν τελείωσε το φετινό Schoolwave.
-Ανακούφιση, γιατί όσο κι αν μου άρεσε, αυτές οι τρεις μέρες για τους διοργανωτές και τους εθελοντές είναι εξουθενωτικές.
-Χαρά, γιατί όταν μπήκα στο αμάξι για τον γυρισμό είχα ένα σωρό κινητά τηλέφωνα να αποθηκεύσω και μια αφίσα με αφιερώσεις για να κολλήσω στον τοίχο μου.
-Εθισμό, γιατί ήξερα ότι σε λίγους μήνες θα χτυπάω νευρι-

ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΟΥ SCHOOLWAVE

κά το στυλό στο θρανίο μου και θα ζητάω μία γερή δόση Schoolwave. Κάτι σαν πρέζα δηλαδή...

Αγγέλα, συγκρότημα Kool A' Shake

Τι ήταν το Schoolwave για εμένα: μια φιέστα για τη μουσική, ένα κύμα θαλασσινό, μια μικρή πόρτα διαφυγής από τα σκατά, όνειρο θερινής νυκτός, χαρά ατέλειωτη, μια ένωση, μια αίσθηση ολοκλήρωσης, χαρτοπόλεμος, ένα χαστούκι, μια ευκαιρία, ένα κίνητρο, η καρδιά που χτύπαγε τόσο δυνατά με αποτέλεσμα να μην ακούς ούτε τις σκέψεις σου, το σάντουιτς του soundcheck, το μαγικό βαγόνι των παρασκηνίων βγαλμένο από παραμύθι, η βροχή πριν το live, το ότι η βροχή αυτή ήταν η αιτία για να βγω εκείνο το βράδυ με βρεγμένα παπούτσια, το γεγονός ότι δε με ένοιαζε ούτε λίγο, ο Αγγελάκας που επιμένει πως ο χαμένος τα παίρνει όλα, μια ιστορία που θα λέω στα παιδιά μου.

Νότης, εθελοντής

Στο Schoolwave έχει πολύ ωραία κοριτσάκια... μάλλον όχι κοριτσάκια... ΜΟΥΝΑΡΟΥΣ έχει!!! Με συγχωρείς Ελένη! :D

Αντριάννα, θεατής

Την τρίτη μέρα του Schoolwave γνωρίσαμε εγώ και μια φίλη μου κάποια παιδιά μέσα στο λεωφορείο του γυρισμού. Μας έπιασαν την κουβέντα και κάποια στιγμή μάς ζήτησαν τα τηλέφωνα μας. Αλλά η τύχη δεν ήταν με το μέρος μας.... Εμφανίστηκε ξαφνικά η μαμά μου, που τόση ώρα καθόταν μπροστά, και μας έκανε φοβερή χαλάστρα!! Κι έτσι δεν τα καταφέραμε... Και λέω εγώ τώρα.... Εδώ και κάτι χρόνια ψάχνω κάτι για να προχωρήσω και τώρα το έχασα για δευτερόλεπτα! Αϊ στο διάολο δηλαδή!

Χρυσούλα Κουμπουλή, καθαρίστρια στο Θέατρο Βράχων

Τα παιδιά είναι άξια συγχαρητηρίων. Σέβονται τους χώρους και προσπαθούν να μην κάνουν πολλά σκουπίδια - παρόλο που είναι κάθε μέρα 6-7.000 παιδιά. Είδα και μερικά που μάζευαν σκουπίδια από κάτω και τα ρίχνανε σε σακούλες. Έμεινα άφωνη απ' την ευγένειά τους. Σε άλλες συναυλίες -με μεγάλα ονόματα- πάμε το πρωί να καθαρίσουμε και βρίσκουμε το θέατρο σε μαύρο χάλι, σαν να 'χει πέσει βόμβα.

Schooligans, διοργανωτές

Εμείς ζούμε το Schoolwave μόλις τελειώσει. Και το ζούμε μέσα από το βίντεο. Όταν καθόμαστε και βλέπουμε όλα τα πλάνα που τραβήχτηκαν πάνω και κάτω

από τη σκηνή. Ως τότε τρέχουμε. Ο Μπάμπης πίσω από τη σκηνή, ο Κώστας γύρω-γύρω και ο Ιωαννίδης από τον ηχολήπτη στον φωτιστή κι από τον δήμαρχο στον αστυνομικό διευθυντή (που απειλεί να σταματήσει τη συναυλία για διατάραξη της κοινής ησυχίας).

Ιάσοντας, συγκρότημα Headshot

Το Schoolwave για μας δεν ήταν τόσο το live και το κοινό της συναυλίας. Ήταν οι φίλοι που κάναμε. Ήταν ο Θάνος και οι Puppets, ο Βάγγος και οι Mor Arda, οι Bleeze και οι Eva & Adam's Garden, η αγκαλιά της Ράνιας και των φίλων μετά, η λέξη «συγχαρητήρια» από τα χείλη του μπαμπά και της μαμάς. Είναι και η ανάμνηση όλων αυτών. Γι' αυτό δε θα ξεχάσουμε ποτέ το Schoolwave. Γιατί εκεί ζήσαμε δύο από τα καλύτερά μας χρόνια.

Patata Hooligan, θεατής

Χθες πήγα επιτέλους (χρόνια το έλεγα και δεν το έκανα) στο Θέατρο Βράχων για να δω το Schoolwave. Ε λοιπόν ναι, γάμψε το φεστιβάλ και ειδικά τα μέταλ συγκροτήματα! Ένα παράπονο όμως έχω για τα παιδιά: Γιατί πρέπει ντε και καλά να μας πρήζετε τα αρχίδια με τα wall of death και τα rit;; Μπορεί εσείς να νομίζετε όταν είστε πάνω στη σκηνή ότι θα είναι γαμάτο, αλλά σκεφτείτε ότι τρεις μπάντες στη σειρά έκαναν ακριβώς το ίδιο πράγμα και μάλιστα σε κάθε ένα από τα τραγούδια που έπαιξαν! Δηλαδή έλεος! Πρώτα πρέπει να μας καβλώνει η μουσική και μετά έρχονται όλα τα άλλα. Δε λέω, κάντε και wall of death και ό,τι θέλετε, αλλά κάντε το ΜΙΑ φορά. Μετά απλά σκάστε και παίξτε και αφήστε μας να πωρωθούμε μόνοι μας!

Δημήτρης, συγκρότημα Ντοπάς 18120

Δύο πράγματα μου έχουν μείνει απ' το Schoolwave. Το ένα είναι αυτό το απίστευτο άγχος που έχεις λίγο πριν ανέβεις τη σκάλα. Το άλλο είναι το δέος που νιώθεις όταν είσαι πάνω στη σκηνή και κάτω είναι 5.000 άτομα και σε βλέπουν. Το καλό είναι ότι το κοινό στο Schoolwave είναι πάντα πολύ ζεστό. Χωρίς να σε ξέρουν καν. Δηλαδή ζήτημα είναι ανάμεσα στον κόσμο να υπάρχουν 100 άτομα τα οποία ακούνε χιπ-χοπ. Αλλά όταν ανεβαίνει μια χιπ-χοπ μπάντα θα σηκώσει ο άλλος και το χέρι του και θα χειροκροτήσει. Δε θα κράξει όπως κάνουν αλλού.

Δανάη, συγκρότημα 6 ο' Funk

Για μένα το Schoolwave είναι η ζωντανή απόδειξη πως δε χρειάζεται να έχεις πλαστικά βυζιά και ωραίο κώλο για να ακούσει ο κόσμος τη μουσική σου, αλλά μια καλή παρέα, όργανα, όνειρα και πολλή όρεξη για να δουλέψεις.

Αλέξανδρος Μισοστής, πατέρας

Μπορεί να ακουστώ ονειροπόλος, αλλά κάθε φορά που βρίσκομαι στο Schoolwave μου έρχεται στο νου εκείνος ο παλιός στίχος του Ελύτη: «Ένα και δυό: την μοίρα μας δεν θα την πει κανένας/ Ένα και δυό: την μοίρα του ήλιου θα την πούμε εμείς».

Trey, θεατής

3 Ιουλίου... Έσκασα στο Θέατρο Βράχων μαζί με άλλα πέντε παιδιά, ήμουν ο πιο μικρός, 20 χρονών (εγώ το έχω πει, θα πηγαίνω στο Schoolwave για πάρα πολλά χρόνια ακόμα). Τα παιδιά είχαν εξοπλιστεί με μπύρες και μαλαματίνες. Δεν μπόρεσα να αντέξω στον πειρασμό και πήγα κι εγώ και αγόρασα μια σακούλα μπύρες και κατέβασα τις έξι από αυτές. Ο φίλος μου είχε ένα φλασκί με ούισκι, το παίρνω και πίνω. Δυο παιδιά πηγαίνουν στη καντίνα και κλέβουν ένα μπουκάλι Campari και ένα μπουκάλι Cuervo.

Σας ζητάμε ειλικρινά συγγνώμη για αυτό!! Ζητώ συγγνώμη και στο μπροστινό κοριτσάκι που το έλουσα με το Campari, η μητέρα της μάλλον με έβρισε. Είχαμε πάει να δούμε τον Αγγελάκα αλλά το μεθύσι δε μας το επέτρεψε... Δεν ξέρω πώς κρατηθήκαμε και δε λιποθυμήσαμε, δεν ξέρω πώς γυρίσαμε σπίτι μας, το μόνο που ξέρω είναι ότι είστε το καλύτερο φεστιβάλ που υπάρχει!

Υ.Γ.1 Το 2010 που θα ξαναγίνει το φεστιβάλ θα έρθουμε να σας πληρώσουμε τα κλοπιμαία!

Υ.Γ.2 Δημοσιεύστε το μόνο και μόνο για να σας πούμε συγγνώμη για τα ποτά!





Schoolwave 2009

Περιέχει: 27 video clips και πλούσιο
backstage υλικό από τα μαθητικά
συγκροτήματα που συμμετείχαν και τους
καλεσμένους Septic Flesh, Modrec και
Γιάννη Αγγελάκα με τους Επισκέπτες.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

Schoolwave Christmas Party

Τρίτη, 29 Δεκεμβρίου στο «Κύτταρο» (Ηπείρου 48 & Αχαρνών). Τα συγκροτήματα που θα παίξουν θα ανακοινωθούν στο www.theschooligans.gr

Schoolwave Salonica

Σάββατο 13 Φεβρουαρίου στο Block33 (26ης Οκτωβρίου 33). Τα συγκροτήματα που θα παίξουν θα ανακοινωθούν στο www.theschooligans.gr

Schoolwave Cyprus

Η πρώτη χώρα που θα φιλοξενήσει το Schoolwave εκτός Ελλάδας θα είναι η Κύπρος. Το Schoolwave Cyprus θα γίνει στη Λευκωσία τον Ιούλιο του 2010 με μαθητικά συγκροτήματα από την Κύπρο, ενώ θα προσκληθούν και συγκροτήματα από το εξωτερικό. Για όσα κυπριακά μαθητικά συγκροτήματα ενδιαφέρονται να δηλώσουν συμμετοχή ισχύουν οι όροι της ελληνικής αίτησης συμμετοχής (βλέπε δεξιά) με τις εξής διαφορές:

- 1) Η ημερομηνία για την αποστολή των demo λήγει τη Δευτέρα 15 Φεβρουαρίου 2010 (ημερομηνία αποστολής)
- 2) Η ταχυδρομική διεύθυνση για την αποστολή των demo είναι: «Κενταύρου 39, 2113 Αγλαντζιά, Λευκωσία», με την ένδειξη «για το Schoolwave Cyprus 2010».
- 3) Τα συγκροτήματα που θα προεπιλεγούν θα έρθουν για live ακροάσεις στη Λευκωσία.
- 4) Την επιλογή των συγκροτημάτων θα κάνει κριτική επιτροπή, τα μέλη της οποίας θα ανακοινωθούν αργότερα.
- 5) Για περισσότερες πληροφορίες, στείλτε mail στο theschooligans@yahoo.com

Αίτηση συμμετοχής στο Schoolwave 2010

• ΓΕΝΙΚΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Το έκτο Schoolwave θα γίνει τον Ιούλιο του 2010, λίγο μετά τις εξετάσεις. Μπορούν να λάβουν μέρος μαθητικά συγκροτήματα απ' όλη την Ελλάδα, ενώ όπως περσι θα προσκληθούν και μαθητικά συγκροτήματα από το εξωτερικό (όσοι γνωρίζετε μαθητικά συγκροτήματα από το εξωτερικό, επικοινωνήστε μαζί μας στο theschooligans@yahoo.com).

Για πρακτικούς λόγους, μια πρώτη επιλογή των συγκροτημάτων που θα δηλώσουν συμμετοχή (την περασμένη φορά έφτασαν τα 233) θα γίνει μέσα από **demo με δύο τραγούδια** που πρέπει να στείλει κάθε συγκρότημα.

Την ακρόαση και επιλογή των demo θα κάνει **κριτική επιτροπή**, τα ονόματα της οποίας θα ανακοινωθούν στο επόμενο τεύχος και στο site. Την επιλογή στο Schoolwave 2009 έκαναν ο ραδιοφωνικός παραγωγός Γιάννης Πετρίδης, ο Βασιλικός από Raining Pleasure, ο Σάκης από τους Rotting Christ, οι συνθέτες Νίκος Κυπουργός και Γιώργος Κουμμεντάκης και ο Χρήστος Ιωαννίδης από τους Schooligans.

Τα συγκροτήματα που θα προεπιλεγούν θα έρθουν για **live ακροάσεις** στην Αθήνα τον Απρίλιο, απ' τις οποίες θα προκύψουν τα συγκροτήματα που θα παίξουν τελικά στο φεστιβάλ.

Περισσότερες λεπτομέρειες και απαντήσεις σε τυχόν απορίες θα ανακοινώνονται στο www.theschooligans.gr

• ΔΗΛΩΣΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ

Για να δηλώσετε συμμετοχή στο Schoolwave 2010, κατεβάστε την **αίτηση συμμετοχής** από το site www.theschooligans.gr, συμπληρώστε την και στείλτε τη ταχυδρομικά **μαζί με το demo** (με δύο τραγούδια) στη διεύθυνση «Μιχαλακοπούλου 80, Αθήνα 11528» με την ένδειξη «εφημερίδα ΤΑ ΝΕΑ, για τους Schooligans».

Οι αιτήσεις θα γίνονται δεκτές μέχρι τη **Δευτέρα, 15 Φεβρουαρίου 2009** (ημερομηνία αποστολής).

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΑΙΤΗΣΗΣ

1. Όνομα συγκροτήματος
2. Είδος μουσικής (στο περίπου)
3. Τίτλος τραγουδιών που περιέχει το demo
4. Σύνθεση τραγουδιών (Αν είναι δική σας γράψτε "σύνθεση δική μας" και αν είναι διασκευή γράψτε το όνομα του καλλιτέχνη)
5. Αριθμός μελών συγκροτήματος
6. Στοιχεία μελών συγκροτήματος (Ονοματεπώνυμο, Τάξη, Σχολείο και Ηλικία που θα έχει τον Ιούνιο του 2010)
7. Πόλη που μένουν τα περισσότερα μέλη (αν πόλη είναι η Αθήνα ή η Θεσσαλονίκη σημειώστε και τον δήμο)
8. Στοιχεία επικοινωνίας: mail, σταθερό τηλέφωνο, και δύο κινητά (στα τηλέφωνα σημειώστε δίπλα το όνομα αυτού που ζητάμε)

• ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ

1) Όλα τα μέλη του γκρουπ πρέπει να είναι μαθητές. Κατ' εξαίρεση επιτρέπονται μέχρι δύο άτομα που να μην είναι μαθητές, αρκεί να μην είναι περισσότεροι από τους μη-μαθητές. Για παράδειγμα, μπορεί ένα συγκρότημα να έχει 2 μαθητές και 2 μη-μαθητές, όχι όμως 1 μαθητή και 2 μη-μαθητές.

2) Οποσδήποτε οι μη-μαθητές δε θα πρέπει να έχουν κλείσει τα 21 χρόνια την ημερομηνία διεξαγωγής του φεστιβάλ. Δε θεωρούνται μαθητές τα παιδιά που ξαναδίνουν Πανελλήνιες και έχουν τελειώσει τη Γ' Λυκείου (ακόμα κι αν δεν έχουν κλείσει τα 18).

3) Το demo πρέπει να είναι ηχογραφημένο live, δηλαδή να έχουν ηχογραφηθεί όλα τα όργανα ταυτόχρονα και χωρίς επεξεργασία (σε αντίθετη περίπτωση, θα απορρίπτεται).

4) Επιτρέπεται η συμμετοχή κάποιου σε πολλά συγκροτήματα, αρκεί να μην έχει βασικό ρόλο σε όλα τα συγκροτήματα που μετέχει, π.χ. να μην είναι και στα δύο ο συνθέτης ή ο τραγουδιστής. Μπορεί να είναι ντράμερ σε πολλά συγκροτήματα ή να είναι στο ένα τραγουδιστής και στο άλλο κιθαρίστας, μπασίστας κλπ.

5) Όσα συγκροτήματα έλαβαν μέρος στα προηγούμενα Schoolwave, μπορούν να ξανασυμμετάσχουν, εφόσον πληρούν τους παραπάνω όρους.

Γράμματα από τις φυλακές ανηλίκων

Μερικά παιδιά δε θα είχαν πρόβλημα να διαβάζουν όλη μέρα για τις Πανελλήνιες. Και θα ήθελαν πολύ να μπορούν να φάνε χυλόπιτα από την κοπέλα που τους αρέσει. Θα ζούσαν ευχαρίστως όλες τις «δυστυχίες» των άλλων παιδιών. Αρκεί να ήταν ελεύθερα να τις ζήσουν.

«Οχτώ ημέρες πριν από το δικαστήριο και δεν έχω όρεξη, δεν έχω μυαλό για τίποτα. Δεν βγαίνω από το κελί, δεν μιλάω σε κανέναν, είμαι μόνος μου με τις σκέψεις μου. Σκέφτομαι συνέχεια πώς θα πάει το δικαστήριο, τι θα κάνω αν καταδικαστώ και τι θα κάνω αν αποφυλακιστώ. Αυτό είναι που με σκοτώνει. Όταν σκέφτομαι τι θα έκανα αν ήμουν έξω... Φαντάζομαι τη μητέρα μου να κάθεται δίπλα μου. Με τους φίλους μου να διασκεδάζουμε όλοι μαζί. Θα έβλεπα κόσμο, όλων των ηλικιών, θα μύριζα τον καθαρό αέρα, θα χάζενα τη θέα της θάλασσας. Πολλές φορές προσποιούμαι ότι αποφυλακίζομαι. Αφήνω αυτή την πόρτα που με χωρίζει από την κοινωνία πίσω μου και τότε όλα αλλάζουν. Είμαι ελεύθερος, αισθάνομαι ότι πετάω, αγκαλιάζω τους δικούς μου και χαμογελάω από χαρά. Αλλά τώρα έρχεται πάλι η σκιά του δικαστηρίου. Όλα μου τα όνειρα κρίνονται από μία απόφαση - μία λέξη. Είδες τι σου κάνει ο πρόεδρος με μία λέξη! Σου λέει ένα "ισόβια" και πάνε όλα».

«Τι γιο έκανα εγώ... εγκληματία;»: αυτά ήταν τα τελευταία λόγια που άκουσα από τη μάνα μου...»

«Ποτέ δεν υπήρξα καλός μαθητής. Δεν έβρισκα ποτέ κάτι ενδιαφέρον στο σχολείο. Ήταν όλα τόσο "ξένα". Ακόμα και οι γιορτές μου φαίνονταν βαρετές. Έχω αλλάξει πολλά σχολεία της Θεσσαλονίκης. Για την ακρίβεια... με διώχνανε. Θυμάμαι μόνο την ειρωνεία και την κοροϊδία των καθηγητών μου αλλά και την ταπείνωση που κάθε φορά ένιωθα μπροστά στους γονείς μου.

Τώρα είμαι στη φυλακή και απ' ό,τι φαίνεται θα μείνω για πολλά χρόνια ακόμη. Ξεκίνησα να πηγαίνω στο σχολείο της φυλακής απλώς για να φεύγω από μέσα. Ποιο είναι το περιεργό; Το αγάπησα!!! Στεναχωριέμαι όταν έρχεται το Σαββατοκύριακο και περιμένω να φτάσει η Δευτέρα με αγωνία μικρού παιδιού.

Μου αρέσει που συναντώ και μιλάω με άτομα του "έξω" κόσμου. Μου αρέσει που κάθε μέρα ντύνομαι καλά, με καθαρά ρούχα. Μου αρέσει που νιώθω ότι οι δάσκαλοι νοιάζονται για μένα. Μου αρέσει που ρωτάνε τη γνώμη μου και μιλάω χωρίς να φοβάμαι. Μου αρέσει που μπορώ πάλι να εμπιστευτώ κάποιον»

«Δεν πίστευα και δεν πιστεύω σε φίλους. Ο καθένας κοιτάζει μόνο τον εαυτό του. Και αυτό είναι πιο έντονο εδώ μέσα. Εδώ μέσα μπορεί κάποιος να σε σαπίσει στο ξύλο, επειδή δεν τον κοιτάξεις στα μάτια όταν σε χαιρέτησε ή επειδή κατά λάθος τον σκούνηπες. Πολύ λίγα παιδιά είναι διαθέσιμα να σου προσφέρουν κάτι.

Νιώθω πολύ μόνος και μάλλον το δείχνω. Τουλάχιστον οι καθηγητές μου το κατάλαβαν. Κανέναν δεν έχω δίπλα μου. Ζω μόνο για τη στιγμή που θα τηλεφωνήσω στο κορίτσι μου και θα μου πει δυο γλυκές κουβέντες... Έχω να βγάλω μεγάλη ποινή... Δεν ξέρω τι θα κάνω και αν θα αντέξω αυτή τη μοναξιά».

«Είμαι Αλβανός. Ζω πολλά χρόνια στην Ελλάδα με την οικογένειά μου. Νιώθουμε όλοι μας περισσότερο Έλληνες απ' ό,τι Αλβανοί. Αγαπάμε την Ελλάδα και δεν έχουμε σκοπό να επιστρέψουμε ποτέ πίσω. Όμως δικάστηκα σαν Αλβανός, όχι σαν άνθρωπος!!! Αν ήμουν Έλληνας, η ποινή θα ήταν μικρότερη. Είμαι σίγουρος. Αυτή τη στιγμή οι γονείς μου έχουν ξοδέψει στους δικηγόρους σχεδόν όλα τα χρήματα που έβγαλαν με σκληρή δουλειά τα χρόνια παραμονής τους στην Ελλάδα. Το εφετείο που έρχεται θα κοστίσει άλλη μια μικρή περιουσία σε όλους μας. Πώς μου ζητάτε λοιπόν να μην ασχοληθώ με την παρανομία μόλις βγω έξω; Έχω την υποχρέωση να επιστρέψω στους γονείς μου το γρηγορότερο δυνατό τα χρήματα που ξόδεψαν για μένα... Αυτό θα κάνετε και σεις που με κρίνετε!!! Η φυλακή δε σε σωφρονίζει... απλώς σου μαθαίνει να σκέφτεσαι διαφορετικά...».

«Ζω μόνο για τη στιγμή που θα τηλεφωνήσω στο κορίτσι μου και θα μου πει δυο γλυκές κουβέντες»



Πραγματική
εικόνα από το
συρματοπλέγμα
των φυλακών του
Αυλώνα. Για να
θυμίζει στους
περαστικούς ότι μέσα
βρίσκονται παιδιά...

ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ ΑΝΗΛΙΚΩΝ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

- Στην Ελλάδα υπάρχουν πέντε φυλακές ανηλίκων: Τέσσερις για αγόρια (σε Αυλώνα, Θεσσαλονίκη, Βόλο και Κασσαβέτεια) και μία για κορίτσια (στον Ελαιώνα Θηβών).

- Στις φυλακές αυτές κρατούνται σήμερα περίπου 700 παιδιά και νέοι 15-25 ετών που καταδικάστηκαν για κάτι που έκαναν όταν ήταν ανήλικοι.

- Τα πιο συνηθισμένα αδικήματα των ανήλικων κρατουμένων είναι κλοπή-ληστεία, ξυλοδαρμός, ναρκωτικά και παράνομη είσοδος στην χώρα.

- Η συντριπτική πλειοψηφία των παιδιών που μπαίνουν φυλακή προέρχεται από τις κατώτερες κοινωνικές και οικονομικές τάξεις (μετανάστες, τσιγγά-

νοι και παιδιά ορφανά ή πάμφτωχων οικογενειών).

- Σύμφωνα με τον Συνήγορο του Παιδιού (που έχει κάνει αυτοψίες) οι φυλακές ανηλίκων έχουν κακή υγιεινή, πολύ παλιές εγκαταστάσεις και δεν έχουν αρκετό προσωπικό (φύλακες, ψυχολόγοι, κοινωνικοί λειτουργοί).

- Το 45% των παιδιών που αποφυλακίζονται επιστρέφουν στην παρανομία και ξαναμπαίνουν στη φυλακή.

- Ο νόμος προβλέπει για τους ανήλικους μια ολόκληρη σειρά από εναλλακτικές «ποινές» αντί για τη φυλάκιση (ειδικά προγράμματα για τοξικομανείς, ανάθεση σε ανάδοχες οικογένειες ή επιμελητές ανηλίκων, ιδρύματα ανηλίκων

κ.α.). Τα προγράμματα αυτά, όμως, δεν χρηματοδοτούνται επαρκώς και γι' αυτό υπολειπονται. Έτσι τα δικαστήρια αρκούνται στην εύκολη «λύση»: παιδιά στη φυλακή.

- Πολλές οργανώσεις (Συνήγορος του Παιδιού, Άρσις κ.α.) έχουν ως αίτημα την κατάργηση των φυλακών ανηλίκων και την αντικατάστασή τους με πιο αποτελεσματικά και ανθρώπινα μέτρα. «Η φυλάκιση των παιδιών αυτών αποτελεί την κορύφωση ενός συνεχούς κοινωνικού αποκλεισμού που έχει ξεκινήσει από πολύ νωρίς», εξηγεί ο κ. Βασίλης Καρύδης (καθηγητής Εγκληματολογίας στο Πανεπιστήμιο Πελοποννήσου). «Το θέμα είναι τα παιδιά αυτά να βρεθούν σε περιβάλλον

όπου δε θα ανακυκλώνονται οι συνθήκες βίας και εκμετάλλευσης. Δεν μπορεί η φυλακή, ένα αφύσικο περιβάλλον, να δημιουργεί ομαλές συνθήκες. Η φυλάκιση ανηλίκων μπορεί να καταργηθεί. Έτσι καταργήθηκαν και άλλοι θεσμοί που κάποτε θεωρούνταν αναγκαίοι, όπως είναι η θανατική ποινή και τα βασανιστήρια. Θα βρούμε τρόπους. Ας δοκιμάσουμε εναλλακτικά μέτρα. Κάποια στιγμή η στέρψη της ελευθερίας πρέπει να πάει στο μουσείο της ιστορίας».

Πηγές: Υπουργείο Δικαιοσύνης, Συνήγορος του Παιδιού (www.0-18.gr), Άρσις (www.arsis.gr), εγκληματολογικό περιοδικό www.theartofcrime.gr

«Μη με ρωτάτε αν έχω τύψεις... Θα έπρεπε; Όχι λοιπόν!!! Δεν έχω!!! Πουλούσα ναρκωτικά. Εκτελούσα εντολές ανωτέρων, γιατί μόνο με αυτό τον τρόπο θα εξασφάλιζα τη δόση μου. Ποτέ όμως δεν ανάγκασα κάποιον να πέσει στις ουσίες. Πάντοτε είχα να κάνω με άτομα που από καιρό και με τη δική τους θέληση έπαιρναν ναρκωτικά. Γιατί λοιπόν να έχω τύψεις; Αν δεν αγόραζαν από εμένα, θα αγόραζαν από έναν σαν και μένα... Ίσως θα έπρεπε να νιώσω άσχημα απέναντι στους γονείς μου. Όμως ούτε αντανίσθάνομαι. Και δεν είμαι σκληρός. Απλώς οι γονείς μου ποτέ δε στάθηκαν δίπλα μου. Δε με εμπιστευτήκαν. Δεν ασχολήθηκαν σοβαρά με τα προβλήματά μου. Ακόμη και όταν έφερνα χρήματα στο σπίτι, πίστευαν ό,τι τους έλεγα χωρίς πολλές κουβέντες... Αν ήταν διαφορετικοί μαζί μου, ίσως να μην ήμουν τώρα εδώ. Τύψεις νιώθω μόνο απέναντι σε μένα, που δεν πρόσεξα τον εαυτό μου όσο θα έπρεπε. Έφτασα στον θάνατο από τα ναρκωτικά, πολλές φορές. Ζω από καθαρή τύχη!! Είμαι "καθαρός" εδώ και πολύ καιρό και θέλω να παραμείνω έτσι μέχρι να πεθάνω...».

«Τις δύο πρώτες μέρες στο κρατητήριο συνεχώς έκλαιγα. Ο ύπνος με έπιανε από εξάντληση»

«Κάθε μέρα πρέπει να κάνω υπομονή με τα άτομα στον θάλαμο, με αυτόν που κοιμάται στο πάνω κρεβάτι, με το φύλακα που μετά το "ψαχτήρι" αφήνει πίσω του το χάος...

Στη φυλακή για να επιβιώσεις πρέπει να δείχνεις δύναμη και κουράγιο καθημερινά. Έχουμε στερηθεί τα πάντα: Οικογένεια, αγάπη, έρωτα, ξενοιασιά, διασκέδαση, φροντίδα, χαρά... Έχουμε μπει μέσα παιδιά και θα βγούμε άνδρες!».

«Είμαι κρατούμενος στη Φυλακή Ανηλίκων εδώ και αρκετό καιρό. Σε λίγο αποφυλακίζομαι και περιμένω να δω αν θα πάρω απέλαση. Τη δικιά μου τη ζωή την κατέστρεψαν με την απέλαση. Όταν ήρθα στην Ελλάδα ήμουν 7 χρόνων και τώρα είμαι 20. Με λίγα λόγια μεγάλωσα στην Ελλάδα, μιλάω ελληνικά, πηγαίνω σε ελληνικό σχολείο και όλοι μου οι φίλοι είναι Έλληνες.

Μια μέρα μάς πέρασε η ιδέα να κλέψουμε ένα μηχανάκι, όπως και έγινε. Κλέψαμε το μηχανάκι και την ώρα που κάναμε βόλτα μάς έπιασε η αστυνομία. Στη συνέχεια μας πήραν κατάθεση για να μας πάνε αυτόφωρο. Θυμάμαι τους αστυνομικούς να λένε: "κακοποιός, Αλβανός εγκληματίας".

Την άλλη μέρα μας πήγαν στον εισαγγελέα για να μας δικάσουν. Και αποφάσισαν να αφήσουν ελεύθερους τους φίλους μου μόνο - εμένα όχι. Εμένα αποφάσισαν να με διώξουν με απέλαση. Όταν άκουσα τη λέξη "απέλαση" άρχισαν τα μάτια μου να δακρύζουν, στο λαιμό αισθανόμουν σφιγμένος, τα είχα τελείως χαμένα. Άρχισα να σκέφτομαι τι θα συναντήσω μπροστά μου. Ότι θα πήγαινα στην Αλβανία, όπου λεφτά δεν είχα, σπίτι δεν είχα, ούτε δουλειά. Όπως ξέρετε όλοι, στην Αλβανία είναι πάρα πολύ δύσκολο να βρεις δουλειά και ιδιαίτερα όταν η οικογένεια σου είναι στην Ελλάδα. Φοβάμαι πως αν με απελάσουν θα αναγκαστώ να κλέψω ξανά για να ζήσω».

«Δικάστηκα σαν Αλβανός, όχι σαν άνθρωπος»

«Από τη στιγμή της σύλληψής μου το μυαλό μου είναι πολύ μπερδεμένο. Εκεί που σκέφτομαι κάτι καλό, κατευθείαν σκέφτομαι το ακριβώς αντίθετο. Δεν έχει παραχτεί μόνο το μυαλό μου αλλά και το υποσυνείδητο και το σώμα μου.

Έχουν περάσει δύο εβδομάδες από τη σύλληψή μου και τώρα αρχίζω να συνειδητοποιώ πού βρίσκομαι και τι έπαθα. Τις δύο πρώτες μέρες στο κρατητήριο συνεχώς έκλαιγα, ο ύπνος με έπιανε από εξάντληση. Με το που άνοιγα τα μάτια μου και καταλάβαινα πού βρίσκoμαι, σπάραζα πραγματικά. Όσο περνούσαν οι μέρες, έβρισκα σιγά-σιγά τον εαυτό μου, γιατί γεννιόταν μια ελπίδα μέσα μου πως θα δω και πάλι τον ουρανό... Όσος καιρός κι αν περάσει θα περιμένω. Αρκεί να μην ξανακυλήσω στα ναρκωτικά, γιατί αυτά μ' έχουν φέρει εδώ και τις δύο φορές. Ούτε εγώ ο ίδιος δεν ξέρω αν θα πάρω πάλι ναρκωτικά. Θα το μάθω μετά την αποφυλάκισή μου».

«Τι γιο έκανα εγώ... εγκληματία;»: αυτά ήταν τα τελευταία λόγια που άκουσα από τη μάνα μου... Έχω να τη δω τρεις μήνες. Ζει στην Αλβανία με τα αδέρφια μου. Κανείς δεν ενδιαφέρεται για μένα από τη στιγμή που μπήκα εδώ μέσα. Νιώθω τόσο μόνος, που αναζητώ την "οικογένεια" μέσα στη φυλακή. Βλέπω τη μάνα μου στα όνειρά μου και πάντα ξυπνάω με άσχημη διάθεση. Γιατί δε με κατάλαβε ποτέ; Γιατί δε νοιάστηκε ποτέ για το πώς νιώθω και τι θέλω από τη ζωή; Τη θυμάμαι να δουλεύει και να μεγαλώνει τα αδέρφια μου, όχι να ασχολείται μαζί μου... Μου λείπει... αλλά είναι πολύ μακριά για να της το πω!!».



Μαθητές-κρατούμενοι στο σχολείο που λειτουργεί στις φυλακές του Αυλώνα εδώ και 12 χρόνια.

Info: Τα γράμματα των παιδιών προέρχονται από την εφημερίδα «Προσπαθώντας για το αύριο» που εκδίδει το σχολείο των φυλακών του Αυλώνα.



ΟΙ ΑΓΡΑΦΟΙ ΝΟΜΟΙ ΤΗΣ ΦΥΛΑΚΗΣ

Πηγή: Ένας 18χρονος, πρώην κρατούμενος.

Η «ΟΜΑΔΑ»

- Όλοι οι κρατούμενοι ανήκουν σε κάποια «ομάδα». Το πιο συνηθισμένο κριτήριο για την ομάδα στην οποία ανήκει ο κρατούμενος είναι η εθνική καταγωγή του ή κάποιος φίλος που είχε εκτός φυλακής. Οι ομάδες είναι πολύ ισχυρές και συχνά διαχειρίζονται τη διακίνηση ουσιών στη φυλακή.
- Τα μέλη της ομάδας του κρατουμένου είναι οι φίλοι του. Με αυτούς κάνει παρέα και αυτοί τον υποστηρίζουν αν δεχτεί επίθεση.
- Το ότι θα ενταχτεί κάποιος κρατούμενος σε μία «ομάδα» θεωρείται δεδομένο. Αν δεν ενταχτεί, η μόνη του επιλογή θα είναι να γίνει «ρουφιάνος», δηλαδή να δίνει πληροφορίες στην Υπηρεσία - κάτι που δεν τον συμφέρει αφού στην πρώτη ευκαιρία θα δεχθεί επίθεση από τους άλλους κρατούμενους.

Ο «ΝΕΟΣ»

- Η πιο συνηθισμένη επίθεση που δέχεται ο νέος κρατούμενος είναι η πρώτη του ληστεία. Η οικονομική του κατάσταση γίνεται γρήγορα αντιληπτή από τους υπόλοιπους (από τα ρούχα, από τα έξοδά του στην καντίνα, από τη χρήση τηλεκαρτών κτλ.) και βρίσκουν την ευκαιρία πριν μπει σε κάποια ομάδα να του επιτεθούν και να του πάρουν ό,τι έχει φέρει μαζί του (ρούχα, τηλεκάρτες, ηλεκτρικές μικροσυσκευές κτλ.).
- Αν ο νέος κρατούμενος αποφασίσει να αναφέρει τη ληστεία στους φύλακες και να κατονομάσει τους δράστες, αυτοί πιθανότατα θα τιμωρηθούν (συνήθως με λίγες μέρες εγκλεισμό στο πειθαρχείο). Το γεγονός αυτό δε θεωρείται ρουφιανιά, αλλά ο κρατούμενος χάνει πόντους στην άτυπη ιεραρχία της φυλακής. Για αυτό, ο κρατούμενος που έχει δεχτεί επίθεση προτιμάει να κρύβεται από τους φύλακες μέχρι να επουλωθούν τα εμφανή τραύματά του: κάθεται διαρκώς μες στο κελί του, κρύβει το πρόσωπό του στη διανομή του φαγητού και στις ημερήσιες καταμετρήσεις, φοράει ρούχα που καλύπτουν το μεγαλύτερο μέρος του σώματός κτλ.

Η «ΣΕΝΤΡΑ»

- Κάτι που συμβαίνει συχνά στις φυλακές είναι η «σέντρα». Πρόκειται για ένα είδος μονομαχίας μεταξύ δύο κρατουμένων και γίνεται συνήθως σε ένα κελί. Στη μονομαχία αυτή δεν ανακατεύεται κανένας άλλος κρατούμενος, όποια σχέση και αν έχει με αυτόν που μονομαχεί. Οι δύο κρατούμενοι δε χρησιμοποιούν όπλα (σίδερα, μαχαίρια κτλ.) παρά μόνο το σώμα τους και όποιο αντικείμενο βρεθεί μπροστά τους κατά τη διάρκεια της πάλης (συχνά π.χ. ο ένας κρατούμενος χτυπά το κεφάλι του άλλου στο σιδερένιο κρεβάτι). Η μονομαχία τελειώνει όταν ένας απ' τους δύο παραδοθεί ή όταν δεν μπορεί να παλέψει άλλο.
- Αφορμή για να «βγει στη σέντρα» κάποιος μπορεί να είναι οποιαδήποτε μικροδιένεξη στην καθημερινότητα της φυλακής (π.χ. μια διαφωνία στην ουρά για το καρτοτηλέφωνο).
- Κανείς κρατούμενος δεν αρνείται να «βγει στη σέντρα» ακόμη κι αν ξέρει ότι έχει πολύ λίγες πιθανότητες να κερδίσει. Αν αρνηθεί θα χάσει κάθε σεβασμό από την «κοινωνία» της φυλακής με αποτέλεσμα να είναι έπειτα πολύ ευάλωτος και χωρίς καμία υποστήριξη.
- Σέντρες συμβαίνουν σχεδόν σε καθημερινή βάση και αποτελούν «γεγονός» για τους φυλακισμένους. Οι φύλακες και ο αρχιφύλακας γνωρίζουν την ύπαρξη του φαινομένου αλλά κάνουν τα στραβά μάτια.



φωτ.: Γιώργος Πακουρίδης

Ο Γιώργος Αγγέλκος είναι ο μικρός πρωταγωνιστής της ταινίας του Βούλγαρη «Ψυχή Βαθεία». Πέρυσι έκανε 200 απουσίες στο σχολείο λόγω των γυρισμάτων. Αποτέλεσμα; Έμεινε στην ίδια τάξη. Στην επίσημη πρεμιέρα της ταινίας του έδωσαν συγχαρητήρια ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας, ο Πρόεδρος της Βουλής, ο Υπουργός Πολιτισμού...

Μια κερδισμένη ταινία, μια χαμένη χρονιά

Είναι τρελό. Η Πολιτεία από τη μία λέει «μπράβο» σε ένα μαθητή που συμμετέχει σε μια ταινία και από την άλλη (με τους νόμους της) δυσκολεύει τόσο τη συμμετοχή του που στο τέλος αυτός χάνει μια ολόκληρη σχολική χρονιά. Και είναι και άδικο. Στους μαθητές-αθλητές που συμμετέχουν σε επίσημους αγώνες οι απουσίες δε μετράνε. Γιατί να μην προβλέπεται κάτι τέτοιο και για τους μαθητές-καλλιτέχνες;

Ο Γιώργος Αγγέλκος μέχρι τα 17 του δεν είχε σκοπό να γίνει καλλιτέχνης. Ήταν απλώς ένα συνεσταλμένο παιδί που μεγάλωνε στο Πολυκάρπι Καστοριάς. Στην Α' Δημοτικού είχε χάσει ήδη μια χρονιά λόγω δυσλεξίας. Ο δάσκαλος του χωριού και οι γονείς του δεν είχαν καταλάβει τίποτα. Το κατάλαβαν μετά από τρία χρόνια –πάλι καλά. Στο Γυμνάσιο ο Γιώργος

ήταν καλός μαθητής. Στο Λύκειο μέτριος, πολύ μέτριος. «Βαριόμουν αφόρητα», λέει ο ίδιος. Στη Β' Λυκείου έμεινε μετεξεταστέος σε 7 μαθήματα. Πέρασε τον Σεπτέμβριο, «χατιρικά» όπως του είπαν κάποιοι καθηγητές. Ο διευθυντής του είπε ότι θα μείνει «αγράμματος».

Η ζωή του άλλαξε όταν ήρθε στην Καστοριά μια συνεργάτις του σκηνοθέτη Παντελή Βούλγαρη. Έψαχνε για παιδιά που να έχουν «μακεδονίτικες φάτσες». Λίγο καιρό μετά έγινε ένα πρώτο δοκιμαστικό γύρισμα, μετά ένα δεύτερο... και κάποια στιγμή ο Βούλγαρης του είπε στο τηλέφωνο: «Θα χαρώ να συνεργαστούμε».

Το περίμενες, Γιώργο;

Όχι. Μιλούσαμε και έτρεμαν τα χέρια μου.

Εσύ τι σχέση είχες ως τότε με τον κινηματογράφο;

Απλά έβλεπα ταινίες. Ο πατέρας μου νοίκιαζε συνέχεια dvd και τα 'βλεπα κι εγώ.

Τι δουλειά κάνει ο πατέρας σου;

Αγρότης είναι, αλλά είναι σινεφίλ αγρότης.

Ποιες είναι οι αγαπημένες σου ταινίες;

Το «Requiem for a dream» του Αρανόφσκι και το «American History X» του Tony Kaye. Και έχω ένα κόλλημα με τα «making of» μιας ταινίας.

Τα γυρίσματα για το «Ψυχή Βαθεία» έγιναν στα βουνά του Γράμμου το φθινόπωρο του 2008. Η ιστορία είναι η σχέση δύο αδελφών που χωρίζονται σε παιδική ηλικία την εποχή του εμφυλίου. Ο μεγάλος αδερφός πολεμάει με τον κυβερ-

νητικό στρατό και ο μικρός με τους αντάρτες. Ο Γιώργος παίζει τον μικρό.

Πώς ήταν ο Βούλγαρης σαν σκηνοθέτης; Ήταν αυτό που περιμένας;

Όχι. Εγώ περίμενα ένας σκηνοθέτης να δίνει απλά οδηγίες και οι ηθοποιοί να τις εκτελούν. Εκείνος έκανε πρώτα συζήτηση μαζί μας. Ζητούσε τις ιδέες μας, ακόμα και τις δικές μου ιδέες.

Υπήρχαν σκηνές που σε δυσκόλεψαν;

Ναι. Οι σκηνές, ας πούμε, που τα δύο αδέρφια συναντιούνται κρυφά μετά από καιρό και το κλίμα είναι βαρύ.

Ποια ήταν η δυσκολία; Ότι έπρεπε να αγκαλιαστείτε;

Ναι, αυτό. Εγώ δεν αγγίζω εύκολα τους ανθρώπους. Με πείραζε πολύ ότι αγκάλιαζα κάποιον άλλον.

Και πώς έλυσες το πρόβλημα;

Σιγά-σιγά. Τη γυρίσαμε ξανά και ξανά αυτή τη σκηνή –μπορεί και 20 φορές! Η πιο δύσκολη σκηνή, όμως, ήταν με έναν καθηγητή μου που έπαιζε κι αυτός στην ταινία. Αυτός στη Β' Λυκείου με είχε αφήσει μετεξεταστέο. Και το σενάριο έλεγε ότι αυτός κλαίει στην αγκαλιά μου κι εγώ τον παρηγορώ. Πώς το κάνεις αυτό; Δεν μπορούσα να συγκεντρωθώ με τίποτα. Ήταν η πρώτη φορά που μου φώναξε ο Βούλγαρης. Τελικά κάποια στιγμή το έκανα.

Τα γυρίσματα της ταινίας κράτησαν δύο μήνες. Ο Γιώργος που πήγαινε Γ' Λυκείου χρειαζόταν να κάνει πολλές απουσίες. Ο Βούλγαρης πήγε στο σχολείο του να μιλήσει με τον Λυκειάρχη. «Αν το παιδί», του είπε εκείνος, «υπερβεί το όριο των 114 απουσιών, τότε ο Σύλλογος δεν μπορεί να κάνει τίποτα». Ο Γιώργος έφτασε τις 114 απουσίες πολύ γρήγορα. Το πρόβλημα ήταν ότι δεν έλειπε μόνο για τα δικά του γυρίσματα. Συχνά πήγαινε για να χαζέψει και τα γυρίσματα των άλλων. Εκεί συνάντησε δύο ανθρώπους που θαύμαζε από μικρός. Ο ένας ήταν ο Θανάσης Βέγγος και ο άλλος ήταν ο Γιάννης Αγγελάκας, που έγραψε τη μουσική για την ταινία.

Πώς ήταν από κοντά ο Βέγγος; Σου μίλησε;

Ναι. Αν και δεν είναι καλά στην υγεία του, προσπαθούσε να είναι ευχάριστος και να πιάνει με όλους την κουβέντα. Είναι και μεγάλος. Νομίζω ότι έχει πατήσει τα 80.

Ο Αγγελάκας;

Όταν έμαθα ότι έρχεται στα γυρίσματα δεν το πίστευα. Μάλωσα με τον βοηθό σκηνοθέτη για να με αφήσει να πάω κι εγώ μαζί του να τον παραλάβουμε. Ήθελα να τον δω πρώτος.

Και τι έγινε όταν τον είδες;

Τίποτα, απλά τον χαιρέτησα. Αυτό μου έφτανε. Ένιωθα ότι τον ήξερα από παλιά. Δέκα χρονών είχα πάρει το «Μέσα στη νύχτα των άλλων» και το άκουγα συνέχεια.

Λίγο ο Αγγελάκας κι ο Βέγγος, λίγο ο δικός του ρόλος, λίγο μια αρρώστια που τον έριξε στο κρεβάτι, τελικά ο Γιώργος κατάφερε να κάνει στο Α' τετράμηνο 213 απουσίες. Θεωρητικά, είχε ήδη μείνει. Ο Βούλγαρης προσπάθησε να του εξασφαλίσει ένα χαρτί από το Υπουργείο Πολιτισμού, ήταν όμως άχρηστο. Τον Ιούνιο ο διευθυντής και ο Σύλλογος Καθηγητών ανακοίνωσαν στον Γιώργο ότι σύμφωνα με τον νόμο έμεινε στην ίδια τάξη.

Είσαι θυμωμένος με το σχολείο;

Είμαι θυμωμένος με τη στάση που κρατήσανε όλη τη χρονιά. Ο διευθυντής μου είχε πει ότι «Κακώς παίζεις στην ταινία». Και ξέρω ότι σε άλλα σχολεία σβήνουν πολλές απουσίες.

Τώρα μετανιώνεις που έκανες τόσες απουσίες και έχασες τη χρονιά;

Όχι.

Το «όχι» το λέει χαμηλόφωνα αλλά σταθερά. Το σχολείο τού έφερνε κατάθλιψη, ένιωθε άχρηστος, υπήρχαν φορές που ήθελε να τα σπάσει όλα. «Αν εξαφάνεις δυο-τρεις καθηγητές, οι άλλοι παίζουν ρόλους», μας λέει. «Μπαίνουν στην τάξη, κάνουν μάθημα, φεύγουν. Κανείς δε συζητάει».

“

Η πιο δύσκολη σκηνή ήταν με έναν καθηγητή μου που έπαιζε και αυτός στην ταινία. Την περσινή χρονιά με είχε αφήσει μετεξεταστέο.

Και το σενάριο έλεγε ότι αυτός κλαίει στην αγκαλιά μου και εγώ τον παρηγορώ! Πώς το κάνεις αυτό;

”



Πώς είναι η ζωή στην Καστοριά; Τι κάνεις, ας πούμε, Σάββατο βράδυ;

Μπαρότσαρκα. Θα πάω σ' ένα μαγαζί και μετά σε άλλα 10 μαγαζιά.

Πίνεις πολύ;

Ναι. Παλιά έπινα βότκα. Τώρα δοκίμασα το Μεταχα με τόνικ. Μου άρεσε, αν και είναι λίγο βαρύ.

Καπνίζεις;

Λίγο.

Οι γονείς σου το ξέρουν;

Η μητέρα μου, ναι. Στον πατέρα μου δε θέλω να το πω. Γιατί για δυο-τρία τσιγάρα δεν αξίζει να το πω. Έχω το ίδιο πακέτο στην τσάντα μου εδώ και μήνες.

Τσίχλες έχεις στην τσάντα σου;

Ναι, πάντα.

Προφυλακτικά;

Έτσι στο ξεκάρφωτο; Όχι.

Τα πιο πολλά παιδιά στην Καστοριά κάνουν σεξ πριν τελειώσουν το σχολείο;

Νομίζω πως ναι.

Μέσα σε αυτούς κι εσύ;

Ναι, αλλά ήταν κάτι πολύ εφήμερο.

Δεν την αγαπούσες;

Όχι, ήμουν ερωτευμένος με άλλη.

Της το είχες πει ποτέ της άλλης;

Όχι, δεν έκανα τίποτα.

Γιατί;

Φοβάμαι τη κυλόπιτα, έστω και μία.

Φίλους καλούς έχεις;

Καλούς-καλούς όχι.

Στη ζωή σου νιώθεις πρωταγωνιστής ή κομπάρσος;

Κομπάρσος. Εντελώς κομπάρσος.

Η ταινία σε βοήθησε; Σου έδωσε αυτοπεποίθηση;

Ναι, πολύ. Έδιωξα μερικά απ' τα κόμπλεξ που είχα. Έχω κι άλλα βέβαια...

Άλλαξε η συμπεριφορά των γύρω σου λόγω της δημοσιότητας;

Ναι, βέβαια. Μερικοί νομίζουν ότι την έχω ψωνίσει. Περνάνε, ας πούμε, από δίπλα μου και επειδή δεν τους χαιρετάω, λένε «Γιατί δε μας χαιρετάει;». Μα ούτε πριν τους χαιρετούσα!

Μικρός, όταν σε ρωτούσαν τι θες να γίνεις, τι απαντούσες;
Αρχαιολόγος. Είχα πάθος με την αρχαιολογία. Έκανα παράνομες ανασκαφές.

Δηλαδή;

Πήγαινα, ας πούμε, σ' ένα μέρος που είχαν σκάψει πριν οι αρχαιολόγοι κι έσκαβα κι εγώ.

Με τι έσκαβες;

Με ένα απλό φτυαράκι. Θυμάμαι σ' ένα μοναστήρι βρήκα μέσα σε δυο ώρες ένα νόμισμα βυζαντινό.

Έλα ρε! Έχεις βρει κι άλλα;

Ναι, μια φορά σ' ένα νησί που 'χα πάει διακοπές βρήκα ένα μικρό πήλινο αγγείο.

Και πότε πας και σκάβεις; Τη νύχτα;

Όχι μόνο. Και τη μέρα. Δεν υπάρχει φύλαξη!

Συνεχίζεις τις ...ανασκαφές;

Όχι, γιατί πλέον είμαι 18 και έχω συνεδητοποιήσει ότι είναι παράνομο.

Τώρα ποιος είναι ο στόχος σου;

Θέλω ν' ασχοληθώ με τον κινηματογράφο. Όχι μόνο με την ηθοποιία. Μ' αρέσει η σκηνοθεσία, το μοντάζ, όλα αυτά. Πρώτα όμως θα τελειώσω τη Γ' Λυκείου.

Ξαναπήγες στο παλιό σου σχολείο;

Όχι βέβαια. Ξεκίνησα την πρώτη μέρα να πάω και όταν έφτασα εκεί ήμουν τόσο θυμωμένος που δεν ήθελα ούτε την πόρτα να περάσω. Γύρισα πίσω και είπα στους δικούς μου ότι θα πάω στο νυχτερινό. Τώρα εκεί πάω.

Και πώς είναι; Τα νυχτερινά έχουν κακή φήμη...

Εγώ είμαι ενθουσιασμένος. Έχει καθηγητές που νοιάζονται. Πριν λίγες μέρες μου ανέθεσαν να κάνω μια μικρή ταινία για ένα κωφάλαλο κορίτσι που έχουμε στην τάξη. Θα είναι η πρώτη μου ταινία!

Τι ποιώ σε, ω μήτερ;*

*(=Τι σου κάνω μάνα μου;)



Εξήκοντα εννέα

Λυχνάρι με παράσταση ζεύγους που επιδίδεται σε αμοιβαία λειχία των γεννητικών οργάνων. Κυπριακό Μουσείο Λευκωσίας, 1ος αι. π.Χ.-1ος αι. μ.Χ.

Κορίτσια, ο Πάνας!

Πήλινο λυχνάρι με τη μορφή Πάνα σε στύση. Αρχ. Μουσείο Νάπολης, 1ος αι. μ.Χ.



Το χειρότερο μέρος μιας σχολικής εκδρομής είναι η «επίσκεψη στο μουσείο». Όχι πια! Μια έκθεση που ανοίγει σε λίγες μέρες με θέμα τον **έρωτα στην αρχαιότητα** θα κάνει τα παιδιά να μην ξεκολλάνε από τα εκθέματα και να αγαπήσουν (επιτέλους) τα αρχαία!



Γύρω-γύρω όλοι, στη μέση ο Μητσάρας

Γυναίκες, που συμμετέχουν στα θεσμοφορία, χορεύουν γύρω από τεράστια ομοιώματα φαλλών. Βίλα Τζούλια, Ρώμη.



Μικρό μου πόny

Ερωτικό σύμπλεγμα γυναίκας με γάιδαρο πάνω σε ρωμαϊκό λυχνάρι. Κυπριακό Μουσείο, Λευκωσία.

Από το Δημοτικό μάς έχουν πρήξει για τους «αρχαίους ημών προγόνους». Ότι τα είπαν όλα, ότι τα ανακάλυψαν όλα, ότι τα έκαναν όλα. Ε λοιπόν, έχουν δίκιο! Τα έκαναν όλα! Μια έκθεση στο Μουσείο Κυκλαδικής Τέχνης που αρχίζει στις 10 Δεκεμβρίου έρχεται να το επιβεβαιώσει. Ο τίτλος της είναι λίγο βαρύγδουπος: «Έρως: από τη Θεογονία του Ησιόδου στην ύστερη Αρχαιότητα», αλλά δεν πειράζει. Μπείτε μέσα και απολαύστε την. Έχουν συγκεντρωθεί 280 έργα από 50 μουσεία, ελληνικά και ξένα. Όλα έχουν σχέση με τον θεό Έρωτα.

Αλλά όχι τον έρωτα τον πλατωνικό που μας λένε στο σχολείο. Εδώ μιλάμε για τον έρωτα τον μπαλαμουτιάρη! Αυτόν που γεννήθηκε πριν τον Χριστό και δεν έχει ούτε αμαρτίες, ούτε ενοχές, ούτε μετάνοιες. Γι' αυτό και οργιάζει. Πόρνες, Σάτυροι, παιδεραστές (με την αρχαία έννοια), κτηνοβάτες, λεσβίες, Σειληνοί στήνουν τρελό πάρτυ πάνω σε αγγεία και ακροκέραμα! Πώς και τόλμησε μια τέτοια έκθεση ο διευθυντής του μουσείου, καθηγητής Νίκος Σταμπολίδης; «Οι καιροί έχουν αλλάξει, τα παιδιά βρίσκουν τα πάντα σήμερα στην τηλεόραση, στο internet, στα περίπτερα. Θα ήταν

υποκρισία μεγίστη αν κρύβαμε την αλήθεια διαιωνίζοντας τα ενοχικά σύνδρομα που καλλιεργούνταν σε παλαιότερες εποχές». Μηράβο τού κυρίου διευθυντή! Επειδή, βέβαια, παραμονεύουν ο Καρατζαφέρης, ο Άδωνις και ο Άνθιμος, έλαβε ο άνθρωπος τα μέτρα του. Τα πιο hardcore εκθέματα τα έβαλε σε μια ειδική αίθουσα και απ' έξω έβαλε ένα καρτελάκι: «Απαγορεύεται η είσοδος σε ανήλικους κάτω των 16 που δε συνοδεύονται από γονείς ή καθηγητές». Κανένα πρόβλημα. Όλο και κάποιος θα βρεθεί να σας συνοδέψει!

Ναι, εκεί!

Δύο γυμνές πόρνες σε σκηνή καλλωπισμού. Η γονατιστή πόρνη αλείφει την ηβική περιοχή της όρθιας με άρωμα ή αλοιφή, μετά την αποτρίχωση. Αρχ. Μουσείο Ταρκυνίας, 490-480 π.Χ.



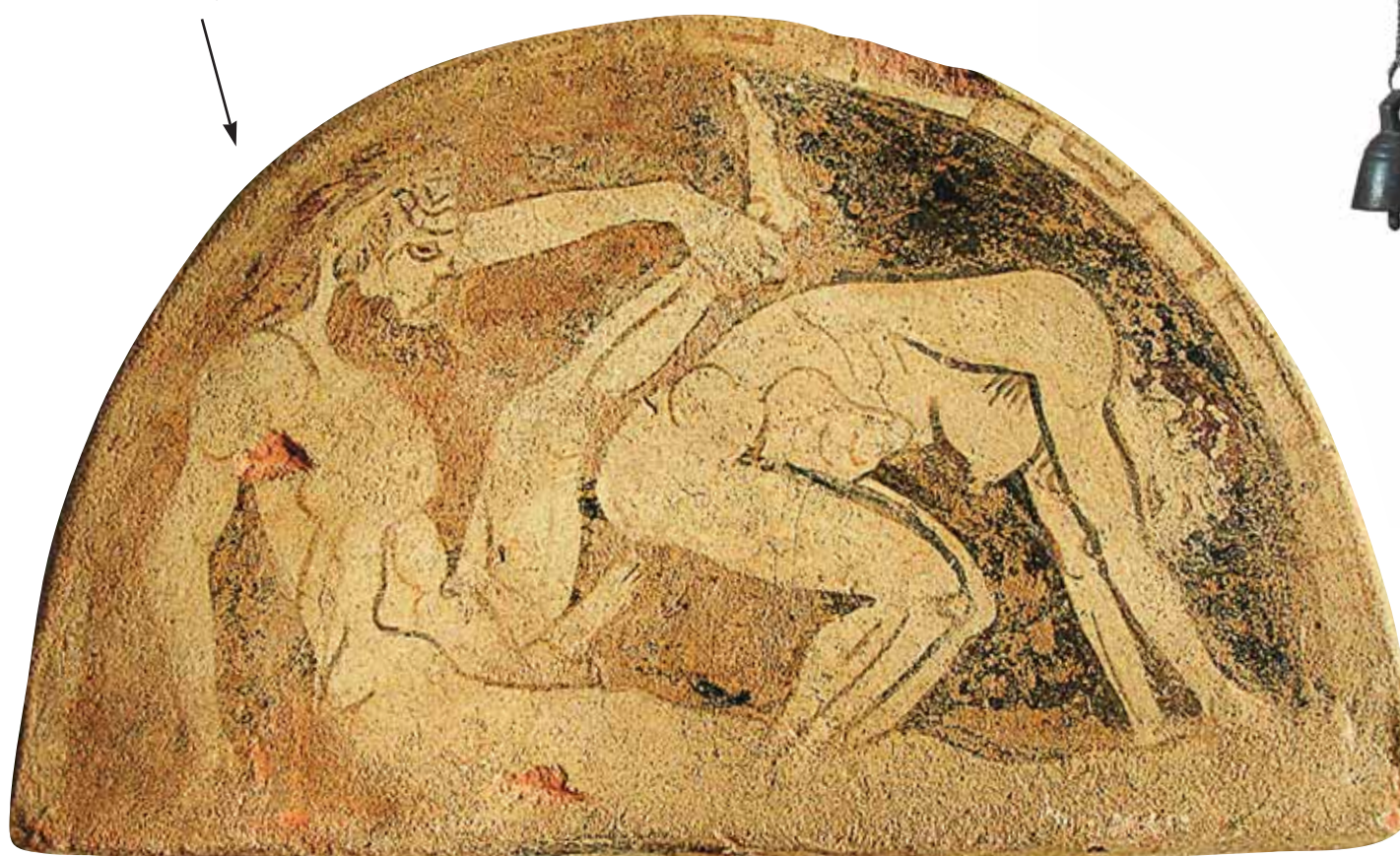
Ω, τι μεγάλο κουδούνι!

Χάλκινος λεοντόμορφος φτερωτός φαλλός με κουδουνάκια. Αρχ. Μουσείο Νάπολης, 1ος αι. μ.Χ.



Κάτσε εδώ αν θες

Σειληνός και Νύμφη σε πήλινο ακροκέραμο. Αρχ. Μουσείο Γέλας, 550-500 π.Χ.



Info: Η έκθεση «Έρως: από τη θεογονία του Ησιόδου στην ύστερη Αρχαιότητα» θα παρουσιάζεται στο Μουσείο Κυκλαδικής Τέχνης (Νεοφύτου Δούκα 4) στην Αθήνα από τις 10 Δεκεμβρίου 2009 ως τις 6 Απριλίου 2010.

happy end...

Burn it!

Ο Βασιλικός των Raining Pleasure διαλέγει τα τραγούδια που θα έγραφε σε ένα cd για να φτιάξει το τέλειο άλμπουμ.



φωτ: Μενέλαος Κυριακίδης

Info: Το πρώτο solo cd του Βασιλικού ονομάζεται «Vintage: Songs I wish I'd written». Κυκλοφορεί σε λίγες ημέρες και περιέχει διασκευές σε 12 γνωστά τραγούδια (από Beatles και Leonard Cohen μέχρι Sinatra).



1. If you go away (Dusty Springfield)
«Πλησιάζει χειμώνας. Η φωνή της ανεβάζει όλες τις θερμοκρασίες»

2. All you need is love (The Beatles)
«Love is all we miss»

3. American pie (Don McLean)
«Ο λυρισμός στο μεγαλείο του.
Η νοσταλγία του μέλλοντος»

4. Ana (Pixies)
«Ευφύεστατη σύνθεση. Έρωτας και σαρκασμός στο blender»

5. Πέρα στο θολό ποτάμι (Μάνος Χατζιδάκις/ Φλέρυ Νταντωνάκη)
«Ένας από τους σπουδαιότερους συνθέτες και μια από τις σπουδαιότερες ερμηνεύτριες συναντιούνται σε ένα από τα πιο όμορφα τραγούδια που γράφτηκαν ποτέ»

6. I'm a fool to want you (Billie Holiday)
«Η πιο ειλικρινής και απεγνωσμένη εξομολόγηση που τραγουδήθηκε από την πιο πονεμένη μαύρη φωνή που τραγούδησε ποτέ»

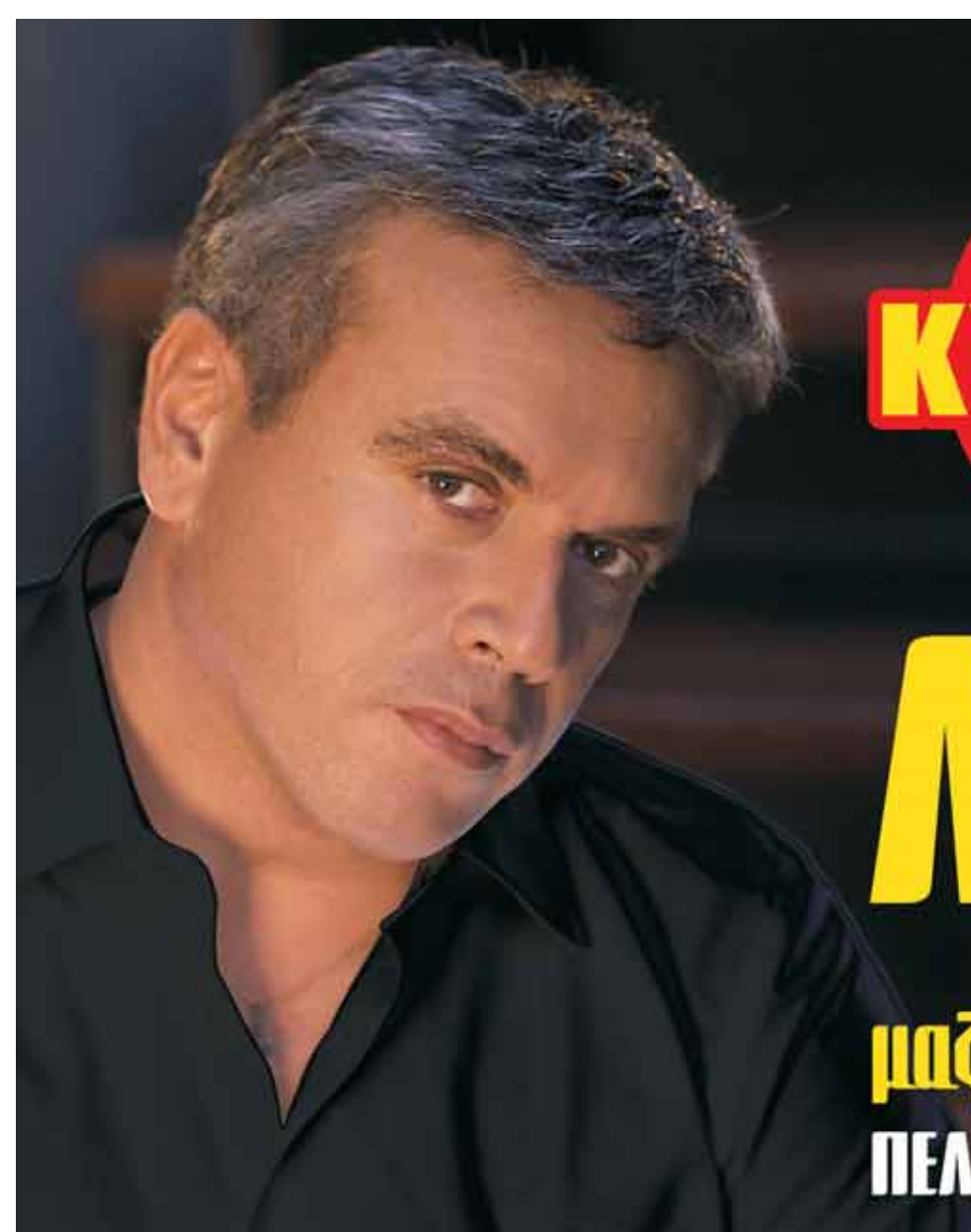
7. Oh my love (John Lennon)
«Ποτέ δεν κατάλαβα γιατί εξακολουθούν να υπάρχουν άνθρωποι που δε γνωρίζουν ακόμα αυτό το κομμάτι. Ποίημα»

8. My mistakes were made for you (The last shadow puppets)
«Ο πιο ταλαντούχος Andy της δεκαετίας»

9. Faust art (Radiohead)
«Τρυφερότητα, ευφυΐα, αγγαλλίαση»

10. Archangel (Burial)
«Όταν το πρωτάκουσα έκλαψα.
Κι είχα δυο χρόνια να κλάψω»

11. Love is a catastrophe (Pet shop boys)
«Γιατί θα ήθελα να το είχα γράψει εγώ»



ΑΠΟ

ΚΥΤΤΑΡΟ 4/12

ΜΑΝΩΛΗΣ

Λιθάκκης

μαζί του ο **ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΠΑΘΑΣ**
ΠΕΛΑ ΚΑΣΙΜΗ - ΓΙΩΤΑ ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΟΥ

ΚΥΡΙΑΚΕΣ:

13-12 CHAMELEONSvox
20-12 OUTLOUD
27-12 BIRIBIRI
3-01 ΜΩΡΑ ΣΤΗ ΦΩΤΙΑ

ΔΕΥΤΕΡΕΣ:

14 & 21-12 ΜΟΥΣΙΚΕΣ & ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ
ΣΤΕΡΙΑΝΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ ΧΡΗΣΤΟΣ ΤΖΙΤΖΙΜΙΚΑΣ -
ΠΕΤΡΟΛΟΥΚΑΣ ΧΑΛΚΙΑΣ
28-12 & 4-01 "ABBEY ROAD" THE BEATLES LIVE
TRIBUTE BAND (ΔΥΟ ΜΟΝΑΔΙΚΕΣ ΒΡΑΔΙΕΣ)

ΤΕΤΑΡΤΕΣ:

2-12 ΑΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΟΙ - LIVE ΓΙΑ ΤΟΝ
ΠΑΥΛΟ ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟ
23-12 "ΑΡΣΑΚΕΙΟ" LIVE PARTY: BAND ASSAULT
NIGHT vol. II
30-12 ΕΝΑ ΒΗΜΑ ΜΠΡΟΣΤΑ + SPECIAL GUESTS

ΤΡΙΤΕΣ:

1-12 ΑΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΟΙ - LIVE ΓΙΑ ΤΟΝ
ΠΑΥΛΟ ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟ
15-12 JOE BONAMASSA «Ο ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΘΡΥΛΟΣ
ΤΟΥ ΜΠΛΟΥΖ»
22-12 YOUTH FOR HUMAN RIGHTS PRESENTS:
«ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΣΗΜΕΡΑ»
ΠΟΥΛΙΚΑΚΟΣ - ΓΙΟΚΑΡΙΝΗΣ - VANOURA BAND -
ΑΝΑΠΛΟΥΣ - ΕΜΜΟΝΟ ΓΚΡΙΖΟ
29-12 SCHOOLWAVE

ΠΕΜΠΤΕΣ:

3-12 LOCOMONDO
10-12 THE FRANK POPP ENSEMBLE
17-12 LOCOMONDO

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ
2009



Ηπειρου 48 & Αχρνών / Τηλ. 2108224134 / www.kyttarolive.gr / info@kyttarolive.gr / www.facebook.com/kyttaro

ΜΕΓΑΡΟ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΑΘΗΝΩΝ 2009 - 2010

ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ
ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ

ΓΕΦΥΡΕΣ ΤΖΑΖ

29 Νοεμβρίου

OVERTONE QUARTET DAVE HOLLAND

Dave Holland κοντραμπάσο
Chris Potter σαξόφωνα
Jason Moran πιάνο
Eric Harland τύμπανα

17 Απριλίου

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΣΤΗΝ ΑΒΑΝΑ

Διεθνή και ελληνικά
συγκροτήματα και σολίστ
σε μια γιορτή της κουβανέζικης μουσικής

22 Απριλίου

DEE DEE BRIDGEWATER

Αφιέρωμα στην Billie Holiday

ΧΟΡΗΓΟΣ



ΧΟΡΗΓΟΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

MEGA

en lefko

210 72 82 333
www.megaron.gr